

ДОГИ

број 14

Листичници професора Гимназије "Светозар Марковић" Ниш

Гимназијалци у Холандији

Freediving са Љубицом

"Свака успешна компанија је заснована на искреном пријатељству"

Чујивајте у лету!

Редакција часописа Гроби захваљује
Директору школе Олги Драгојловић,
Професорима и ученицима Гимназије „Светозар Марковић“ у Нишу

У овом броју

Супервизори пројекта
Професори Ана Младеновић, Јасмина Живковић, Милене Јовановић

Главна и одговорна уредница
Маша Ђорђевић

Графички уредници и припрема за штампу
Наталија Радосављевић и Немања Миловановић

Ево подмлатка часописа

Гроби

Наше кумице
Јана и Ђуња

Мама је прва уредница Гробија

Тата је дао име нашем листу

Добродошли у Лепи Школски Свет
Много вам се радујемо СВИ

Гимназија „Светозар Марковић“, Ниш

Бранка Радићевића 1

Јуни, 2012.

Младост

Знам само да хоћу, а не знам шта хоћу;
стотину дих ствари у један мах хтeo,
дежао дих у свет, тражио самоћу
и, као дих могao, на нeдо се пeo;
свираo, певао, дeз рeда и вeзе
мелодијe лудe, очајne и дрскe,
како пламти нeдо, како плачу дрeзe,
како свира ветар и вапију трскe.
Кao нeки дивљак азиjsких племена,
што дeсни од болa a нeсрeћan нијe,
шибaјуhi тeла обнажeних жeна,
у дaирe лупa, јaучe и пијe;
затим тражи пeсme дотле нeчувене,
да тaj бол дeз болa из груди мu тонe,
и ja праскам, дeсним, као струји кроз мене
и стотинe струна у свeсти ми звонe.
То сазрела младост неког циљa тражи:
хтeла би из душe, из срца, из груди,
чак и бол би хтeла; као јe бол раздражи,

Милутин Bojić

Реч уредника

Ево нас на крају још
једне школске године.
Мала али одобрana
eкипа даноноћно јe
радила како би и овај
брoj Гробијa добио
изглeд и садржај
достојан имeна наше
школe. Надамо сe да
ћete уживati у
текстовимa и
фотографијамa коjим a
смо сe трудили да што
сликовитијe дочарамо
свет наше школe.
Жeлимo вам пријатан
распуст!

Машa

Садржај

Разговор са уметником

- 3 | Право лице једног глумца
- 4 | Дани Стевана Сремца

Свет школе

- 6 | Следимо дух својих предака
- 7 | Ретро страна
- 8 | Свети Сава, Светосавска академија, библиотекари
- 9 | Истанбул
- 10 | Братислава, Школа људских права
- 11 | Видин, Волонтери
- 12 | Ја имам таленат, Није тешко бити фин
- 13 | Падежи
- 14 | Наук није Баук
- 16 | Холандија
- 18 | Candela
- 20 | Очистимо Србију
- 21 | Француска

Спортска страна

- 22 | Freediving са Љубицом Трутић
- 24 | Стреличарство и Нина
- 25 | Достигнућа спортиста

Ученици-професори

- 26 | НАЈученици

- 28 | Зоран Филиповић
- 29 | Неца Пеца
- 30 | Грама(тема)тика

Поглед из клупе

- 32 | Писмо Ане Карењине
- 34 | Земља 2.0
- 35 | Кроз васиону и векове
- 36 | Јанкови снови и стварност
- 37 | Сутон, Стрепња
- 38 | Састав Маријане Раковић
- 39 | Ахилеј, Део награђеног састава
- 40 | Кад погледам у небо...

Путописи

- 41 | Сви путеви воде у Рим
- 42 | Нађа Станојевић у Италији, Интеркултура

Култура

- 44 | Сири
- 45 | Нибиру
- 46 | Роршахов тест
- 47 | Филмови

Занимљивости

- 48 | Да ли сте знали?

In memoriam

- 50 | In memoriam

Поводом 125-годишњице Народног позоришта у Нишу

Право лице једног глумца

„Бескорисно је човеку са предрасудама да доказивати бесmisленост његових предрасуда“, рекао је Иван Сергејевич Тургенев. Данас људи воле да суде о туђем ради више него дага хвале. Предрасуде које круже о Нишком позоришту и људима који свој живот посврђују раду у њему, чиста су бесмислица. Даглумци нису судии, усмешени и сви исти, него су свестрани и пријатни, пуни позитивне енергије, доказују и Милош Цветковић, један од глумца „Моми“ који га виде у представама као што су „Драга Јелена Сергејевна“, „Виолиниста на крову“, „Ниш експрес“, „Госпођа министарка“ и остале.

Милош и ја јмо једне вечери водили један запекотив разговор о његовој каријери глумца, животу пре позоришта и искуствима која се налазе на најнеочекиванијим местима.

Како си дошао на идеју да упишиш глуму? Да ли си одувек знао да ћеш постати глумац?

Никада ни размишљао искрено о томе. Ч средњој школи сам био у глумачкој секцији, уживао сам у томе, али никада никада размишљао да постанем глумац. Прве сам уписао медицину, али пошто ми нијешло до ње, размишљао сам да упишао психологију, за коју сам почeo да стремам испит. У то време Бранислав Лечић је био иницијатор за покрећање нове групе на глумачком факултету и моја мајка ме је терао да изабрајем на тај испит. Изашао сам само због ње, никад ни знао текст Алексе Шантића, који сам сам изабрао. Надао сам се да неће да ме приме и као сам сазнао да јесУ, био сам примично изненадајен. Никада ми није било јасно како сам упао. Неко време сам дојковатоао учење и био потпуно незанинтересован за рад, али ми је онда професор, кога сам доста ценио, рекао да ако не желим да радим знам где су ми врага, али ако желим да ми је боље да се упозњам. Размишљао сам неко време и схватио да је у правцу.

Како је дошло до твоје прве улоге?

Моја прва улога била је џуга Раке у Госпођи министарки, Редињу, Душан Јовановић имао је већ све осмишлено, али није могао да пронађе одговарајућу особу зату улогу. Био сам трећи по реду и док сам чекао размишљао сам како да што болеће изведем, а онда сам схватио да погрешно размишљам. То ми је било једини прилук, није било времена за размишљање. Решио сам да сама будем једноставно, оно што јесам. Изгледа да се то и тражило, редитељ је био одушевљен, почео је да се смеје и одуставио је аудицију. Одмах ми је дао улогу. Од тада је све ишло много лаже.

Да ли си некада имао проблема са неком улогом?

Никад, Сматрам да је добар глумац способан да се примагоди свакој улоги. Ја сам такав да се свemu што радим преđam у потпуности.

Када изађеш на бину, да ли имаш трешју? Да ли је публика чекаја поремети?

Када изађем на бину препустим се представи и разговору који тече као и било којем који водим у свакодневном животу. Не правим велику разлику од овог сада разговора и разговора у представи. Свестан сам публике у сваком тренутку и сматрам да је битно да успоставиш контакт са њима, јер су они због тога и дошли.

Да ли ти се десило да заборавиши текст?

Није се дешавало, јер у глуми није најбитнији текст. Глуми чини само десет посто текста, све остало је лична импровизација.

Које је твоје мишљење о нашем позоришту и људима који раде у њему?

Сви су врло фини и пријатни за орфеке. Имам дosta старијих колега којима се дивим и дosta професора које сматрам језорима. Наши позориште је јако добро, волео бих да наставим да ради у њему. Има дosta квалитетних глумаца и често путујемо и приказујемо наше представе у другим градовима. Јако смо добро прихваћени свуда је је одјесно и драго ми је што остављамо

Какви су ти планови за будућност?

Немам никаквих планова за сада. Морам прво да обредим седи неке приоритеће и да се додатно осамосталим. Завршио сам факултет и видети шта је следеће. Никад се не зна. Највећа жеља ми је да научим да певам.

Најбоље искуство које си никад имао?

Ово тренутно, посао шапкера. Свакаш можеш да научиш свакшто видиш, свакшто чујеш. Запослио сам се из других разлога, никада никад ни очекивао да ће ми ово свакоко значити. Искуство се налази из сваког угла, мораш само пратити знакове крај пута. Сматрам да имам дosta среће у животу и да ми је та срећа управо помогла ми у овом путу, када никад знао шта ћу дати.

Александра Недељковић II

ДАНИ СТЕВАНА СРЕМЦА 2012.

Среда, 16. мај у 19,30 часова
Гимназија "Светозар Марковић"

РАСПРИЧАВАЊЕ: Српски приповедачи о себи, о читању, о писању.
Учествују: Зоран Ђирин, Дејан Стојиљковић, Зоран Пешић Сигма,
Тихомир Нешић и Стана Динић Скојачић.

Срђан Савић, директор НКЦ-а, уручиће Олги Драгојловић, директорки
Гимназије "Светозар Марковић", књиге српских приповедача и књижевне
часописе намењене школској библиотеци.

Четвртак, 17. мај у 12,30 часова
Нишки културни центар
Мала сала и тераса

СВЕЧАНО УРУЧЕЊЕ НАГРАДЕ СТЕВАН СРЕМЦА књижевнику
Воји Чолановићу, за роман ОДА МАЊЕМ ЗЛУ, у издању
издавачке куће МонобМањана 2011.

Отварање изложбе ГРАДСКИ
КОСТИМ ИЗ СРЕМЧЕВОГ
ВРЕМЕНА, ауторке Биљане Крстић,
у сарадњи са Позориштем лутака.

ГАЗДА ИВКОВ КОКТЕЛ НА ТЕРАСИ:
послужићемо све што се нашло у кући
након Ивкове слове

Петак, 18. мај у 14,00 часова
Гимназија "Стеван Сремца"

Стефан Сремац

Извештај

Дводневна манифестација ДАНИ СТЕВАНА СРЕМЦА покренута је као пројекат појединца (Стана Динић Скојачић, уредница Књижевног програма) и Институције (Нишки културни центар). Пројекат се показао одрживим, јер, уз извесне проблеме углавном финансијске природе, траје већ девет година. Ова манифестација за окосницу има НАГРАДУ СТЕВАН СРЕМЦА, која се додељује за најбољу књигу прича или за роман објављен претходне године.

Циљ пројекта је да се и у времену ненаклоњеном књижевности, читању и критичком вредновању актуелних остварења, очува и унапреди манифестација ДАНИ СТЕВАНА СРЕМЦА. Афирмишући дело Стевана Сремца, као и савремено приповедање уопште, ова манифестација је за девет година постојања, неко на ивици егзистенције, ипак књижевношћу повезала градове, институције кulture, критичаре, ауторе, издаваче, читаоце, музичаре и сликаре широм Србије. Успостављена сарадња Ниша и Сенте, Ниша и Косовске Митровице, траје током целе године, на радост бројних посетилаца, поштовалаца дела Стевана Сремца, али и његових бројних талентованих следбеника. Један од циљева ове манифестације је и да се НАГРАДА СТЕВАН СРЕМЦА одржи као институција. Њен жири сваке године ишчита књижевну продукцију прозе и, награђујући дела високе уметничке вредности, озвучи тихе, буком заглушене гласове из књига, што враћа наду у књижевност, регрутује нове писце и нове читаоце.

Циљна група свих програмских садржаја су писци, критичари, издавачи, библиотекари, кустоси, сликари, музичари као и читаоци свих генерација, институције кulture, школе и факултети, медији...

ДАНИ СТЕВАНА СРЕМЦА увек су добро посећени и изванредно медијски покривени. Програм је замисљен као светковина књижевности која за тему има град, али и као светковина хране, јела и пића – скоро па као на Ивковој слави. Зато је и гостима-читаоцима допуштено да се на коктелима задрже нешто дуже него што је уобичајено, једући, пијући, ћаскајући...

Стана Динић Скојачић,

књижевница, уредница у НКЦ-у и покретач манифестације

„Хајде да видимо шта сте написали”

Разговор са Војом Чолановићем

Део разговора са Војом Чолановићем, књижевником, овогодишњем добитником награде „Стевана Сремца“ за роман „Ода мањем злу“ вођен у Првој нишкој гимназији „Стеван Сремац“, у оквиру манифестације „Дани Стевана Сремца“, одржане у Нишу у периоду од 16.4. до 18.4.2012. године.

Шта чини актуелну књигу?

В.Чолановић: Чуо сам да говоре о актуелности моје књиге. Не знам, кажу да је уклопљена у време. Може бити да је то тачно, али не знамо зашто, нити ћемо никада то сазнати. Ја могу да нагађам, да кажем можда један од разлога, али иза једног постоје друге разлози, а иза њега још неки. Али, рецимо, увек ме интересовало шта ће бити у будућности. Чак сам и писао на тему футуролошких неких теорија, сазнања, па ме сад занима шта ће бити у будућности, мојој личној, такође, јер ма колико да ми још остаје да живим, нека то буде и два и по дана и четири сата, ја знам да ћу провести то у будућности.

Како допрети књигом до срца младих у ери интернета?

В.Чолановић: Тешко, врло тешко, али ја бих саветовао онима који пишу и који желе да се литературом обрате младима, да обрате пажњу на неколико ствари: да оно што пишу буде, пре свега, занимљиво, да конкурише слици која је сада доминантна свуда, код нас и у свету, да буде релевантно, значи да

теме, него на осећање, него на било какав ситан повод, ситна тема.. Тема може да се ради на начин који даје тежину, аутентичност, животност, нарацију!

Да ли имате савет за младе који желе да пишу, али немају довољно храбrosti?

В.Чолановић: Тешко да би то био неки савет, ја могу само да кажем, да поновим нешто, да се сетим нечега што је Чехов говорио младим људима, који су долазили с молбом да он прочита оно што су написали. Он седи, они долазе, ти младићи и девојке, почетници. Долазе са папирима и он каже: „Дајте ми папире“. Узима тај текст на шест, седам страна и прву страну он пресавије на пола и исцепа горњу половину, па каже: „Хајде да видимо шта сте написали“. Надам се да разумете алзију. Никакве неке велике алзије, одмах на ствар.

Колико сте дела објавили и које Вам је најдраже?

В.Чолановић: Најдраже ми је последње што направих, па онда кад прође мало више времена, ни њега више не волим.

Да ли можете да нам кажете како Ви пишете? Неким писцима је потребна тишина, неки пишу уз музiku, неки воле да су у парку, својој радној соби. Како ви?

В.Чолановић: Па, већ десет година пишем на компјутеру, према томе, не може компјутер у парку. Морам да кажем да мене жамор никада није ометао, заправо, мислим да ме је стимулисао.

Марко Тодоровић III,
Живковић Милица I_s

СЛЕДИМО ДУХ СВОЈИХ ПРЕДАКА

Вече српске родољубиве поезије "Следимо дух својих предака" организовано је не били се код ученика пробудила успавана свест о родољубљу. Ученици наше Гимназије уз помоћ ученика Гимназије "9.мај" приказали су најславније и најтужније тренутке наше националне историје.

На овај историјски пут кренули смо са Косова поља, прошли кроз Први српски устанак, потом лађом француском дошли до Крфа и, на крају, с поносом запевали "Тамо далеко". Овом приликом, одлучили смо да попричамо са Миодрагом Младеновићем, учеником наше школе и идејним творцем ове представе.

Како си дошао на идеју да направите приредбу са овако озбиљном темом?

Програм сам осмислио са жељом да код свих нас пробудим осећање родољубља о подсетим на наше славне претке на које треба да се угледамо... Присутни су имали прилику да се на кратко врате у прошлост и виде кроз какве је тешке патње пролазила наша отаџбина. Србија је одувек била на ветрометини светова, а наш задатак је да је бранимо и чувамо њену част.

Да ли су ученици били заинтересовани за представу са таквом тематиком?

Представа је била веома посећена. Сала је била испуњена до задњег места што потврђује заинтересованост младих за националну историју. Волео бих да оваквих пројектата буде много више, пошто данас нисмо у могућности да на неки нов, нама занимљив и близак, начин упознамо историју свог народа.

Како си спровео своју идеју?

Програм је организован уз велику помоћ и подршку професорке српског језика, Снежане Ранђеловић и професорке музичке културе из Гимназије "9.мај", Сузане Петровић.

По твом мишљењу, шта се публици највише допало?

Највећи аплауз добила је сцена заседања Врховне команде у Ваљеву и песма "Плава гробница".

Имаш ли да додаш нешто што те нисам питала?

Да, захвалан сам, пре свега, професорки Снежани Ранђеловић која је пристала да све ово организује, потом професорки Сузани Петровић, која нам је изашла у сусрет и са својим хором испратила нашу представу. Ипак, највише сам захвалан ученицима који су прихватили да учествују и тиме се ставили у службу своје домовине.

Хвала ти што си издвојио време и био љубазан да са нама поделиш своје импресије. Надамо се да ћете ускоро организовати још неку сличну представу.

П.С. Поводом обележавања шест година Организације потомака учесника Првог светског рата. Сви учесници књижевне вечери посвећене родољубивој поезији учествовали су у тој прослави заједно са хором Гимназије „9. Мај“.

Јелена Матејић III₄

Подсетимо се...

Шта је Бог
ако није љубав.
Шта је љубав
ако није дар.
Шта је дар од Бога
ако није човек.
Шта је дар од човека
ако није исти тај човек.
Слобода је неизмерна
па једноставно мораš
да верујеш
Своје знање кујеш
вајаш
сејеш
дајеш

Знаш да слободан скитаš
бираш и имаш кога да
питаш.
Себе сама,
све друго је туђа драма.
А ако лепоту не видиш,
онда је потражи.
Срећа за тебе као човека
значи
ти као човек важиш.
А ако не можеш данас,
Ма, све и да све то можеш,
Остави место и за сутра,
јер и сутра су лепа јутра.

Зорана Васић,
генерација 2003/04

Како настају песници?

Вечерњи часови једног кишног мајског четвртка. Окупили се млади људи, некадашњи ученици ове школе, да обележе петогодишњицу матуре. Сви причају о успесима, испитима, факултетима, спортивима којима се баве. Сви су дотерани, лепи и амбициозни.

Кад се све утишало, једна од девојака прилази свом професору српског језика и књижевности и помало стидљиво, као да је још ђаче, пружа белу коверту. „Знате, написала сам неколико песама и болела бих да Вам их поклоним.“

Изненађење у очима професора. Зар Зока песник! Мисли се враћају пет-шест година уназад. Читање нередовно, или је бар тако изгледало, одговори различити од периода до периода, али песничке жице се нису назирале између теста из правописа и писменог задатка.

Како сам била непажљив професор! Зар да не откријев даровитост! А можда је у питању и нешто друго. Тада, у младалачким данима, семе љубави према поезији је засејано. Сада, после пет година, изгледа да је биљка олистала. Па зар је то мало. Ето оствареног циља, и за младог песника, и за његовог учитеља. У сваком случају, ови стихови су лепи, а још је лепша жеља и поверење да се они покажу баш професору који је давао двојке и петице. Тако се гради свет љубави и поверења. Тако се иде кроз живот.

Ваљда смо своје ученике томе и учили

Прослава Светог Саве

Дана, 27. јануара прославили смо школску славу. Тај дан посвећен је Св. Сави, првопрестонику и учитељу пута који нас води у живот. Славећи Св. Саву, славимо себе, стремимо највишим вредностима које има један народ. Како то успевамо? Љубављу, вером и надом.

О малој Србији, о Св. Сави, по коме се она препознаје, говорили су нам ученици првог, другог и четвртог разреда, у организацији професорке српског језика Светлане Сточић. Срећну славу пожелели су Ивана Блажев, Милош Унић, Милене Коцић, Анђела Здравковић, Наталија Цветковић, Урош Стојановић, Матеја Милосављевић, Ален Хоцић, Никола Стаменић, Филип Дужанић, Милене Васић, Петар Шћепихин и Петра Тошић. О губитку Великана говорила је Катарина Марковић, а о рођењу, мудrostи и љубави коју је несебично давао, Дарко Ковачевић. Да би програм био успешан, помогле су чланице хора „Гимназијалке“ и професорка Радија Шлановић. Технички део био је поверијен Стефану Лазићу и Марији Милосављевић.

Светлана Сточић, професор

Смотра стваралаштва школских библиотекара

У петак, 27. априла, наша школа била је домаћин 2. Смотре стваралаштва школских библиотекара у организација Друштва школских библиотекара Србије. Смотра стваралаштва школских библиотекара заправо је семинар за школске библиотекаре и наставнике, али са идејом и концепцијом уногоме се разликује од класичних семинара. Смотра је замисљена и остварује се као манифестација на којој долазе до изражавања креативности и идеје, например школских библиотекара, а затим и наставника. Школски библиотекари са својим тимовима презентовали су радове изабране на раније спроведеном конкурсу и то у сквиру четири тематске целине: Знање за 21. Век, Знанje плюс, Школска културна сцена, Библиотека и интернет. Са великим ентузијазмом и стручношћу, школски библиотекари презентовали су своје активности на различитим подима које остварују у сарадњи са наставницима, а све у циљу повећања интересовања за книгу и читање у ери дигиталних медија. Предавачи, као и познаници Смотре, дошли су у нашу школу из целе Србије – из Новог Сада, Београда, Бајине Баште, Чачка, Крагујевца, Неготина, Лесковца, Трстеника итд. Радове је оцењивао тројични жири који су чинили Драгослав Васић, шеф одељења за матичне послове Народне библиотеке „Света Сава“ у Нишу, Весна Станојевић, професор српског језика и Висома Јовић, књижевница. У оквиру тематске целине Школска културна сцена, прву награду је добила презентација којом су нашу школу представљале Невенка Божковић, професор српског језика и Зора Лекић, школски библиотекар. Оне су приказале на који начин су у нашој школи заједно са својим ученицима обележиле јубилеј 50 година од додеље Нобелове награде Иви Андрићу. Презентацију су огледници и одушевили приступни ученици Милош Николић и Марко Стојановић који су казивали одломак из романа „На Дрини чуварија“ на српском и француском језику у пратњи Луке Милојковића из истог одељења, који је на гитари свирао песму „У лијепом граду Вишеграду“. Они су били праве звезде читаве Смотре и уногоме допринали нашој првој награди!

Зора Лекић, школски библиотекар

Светосавска академија у Београду

-извештај-

Програм Светосавске академије 2012. године у београдском Сава центру био је веома разноврстан. Свечаност је започела извођењем химне „Боже правде“, након чега се присутнима обратио министар просвете Жарко Обрадовић. Међу учесницима је било пуно ученика различитих узраста, али и професионалних, остварених глумаца и певача. Текст, прилагођен свечаности обележавања школске славе, оријентисан на дело Светог Саве и његов широки значај за културу и образовање код нас, прочитали су глумци: Милош Биковић, Слобода Мићаловић, Небојша Глоговац, Милене Васић и Небојша Дугалић. Након њих, следиле су музичкосценске тачке, композиција за клавир и виолину у извођењу ученика, као и део балетске представе.

Забавни део програма употпуњио је наступ популарне певачице Ане Станић. Најмлађи учесници допринали су свечаности изговарањем делова познатих анегдота о Светом Сави, а такође су и хорски извели песму „Славе деца Светог Саву“.

АКУД „Лола“ изводио је песме „Тебе појем“, „Српска школа“ и „Ово је Србија“.

Академија је завршена Химном Светом Сави у извођењу свих учесника програма. Велики број деце у публици, у препуном Сава центру, још једном је подсетио да је овај празник, пре свега, посвећен деци и њиховом образовању.

Свети Сава нам је оставио у аманет да тај пут следимо дајући највише од себе да би српски народ и његова просвета напредовали и усавршавали се.

Маја Коцић, професор

Истанбул, Турска 2012

И ове године Гимназија „Светозар Марковић“ може да се похвали још једним учешћем на међународном такмичењу. У питању је такмичење и представљање истраживачких радова из природних наука (физике, хемије или биологије) које је одржано у Истанбулу. Пун назив такмичења је „21. MEF National and International Research Projects Competition“. Организатор је приватна школа MEF Okullari, и која у себи обухвата поред вртића, основне и средње школе у којима се настава изводи и а турском језику, и међународну школу за ученике из иностранства.

Тим који је представљао школу на такмичењу, а уједно и своју земљу су: Игор Ђорђевић и Дарко Ђорђевић, ученици четвртог разреда. Ментор је проф др Миодраг Радовић са ПМФ-а у Нишу, иначе предавач Лабораторијског практикума у првом разреду Специјализованог одељења за физику у гимназији. Тим су такође чинили и директор гимназије, Олга Драгојловић, и професор физике из Прокупачке гимназије, Бранислав Росић. Тема нашег пројекта била је истраживање ротације симетричног и асиметричног точка, а комплетна опрема је позајмљена од стране Природно-математичког факултета у Нишу.

На такмичење је поред великог броја школа из Турске, позвано и двадесетак земаља из Европе и Азије. Међу учесницима су се нашле државе: Азербејџан, Тајланд, Шведска, Русија, Немачка, Босна и Херцеговина, Хрватска и Белорусија. Конкуренција је била озбиљна и било је доста интересантних радова.

Целокупна манифестација је трајала 5 дана и сваког јутра у 9:30 кретали смо из хотела до школе. Сви учесници су добили свој сто за поставку радова, а све се то налазило у сали за физичко која је ове године била премала да прими све љубитеље науке. Након што је комисија оценила радове и разговарал а са њима осетили смо велико олакшање. Посао није био готов, морали смо да будемо ту и одговоримо на свако питање за интересованих, наравно, на енглеском. Слободно време искористили смо да се међусобно упознамо са другим такмичарима и разменимо искуства.

Сви смо ужivalи на крстарењу Босфором и 5-D биоскопу где смо стварно имали утисак као да летимо. Пројекција је, у ствари, била лет хеликоптером кроз Истанбул и обилазак важних историјских и културних споменика. Све је то било праћено ведром који је допирао из зидова биоскопа, а такође смо били

освежени и по којом капи кише баш у тренутку када смо пролазили кроз мрежу канала.

Такође, имали смо прилику да се сликамо са познатим личностима из Турске али и из света. Додуше, све то сам о у Музеју воштаних фигура. Незасебан је Ататурк, а могли су се видети и Хитлер, Лењин, затим, на радост многих девојака, султан Сулејман Величанствени и његова султанија Хурем. Неки носталгијари су се могли сликати са Мајклом Џексоном, Елвисом Прислијем или чак Битлсима у пуном саставу. Немају, додуше, Новака Ђоковића као Јагодинци, али им ипак опроштамо. ☺ Све то се налазило у солитеру од „само“ 53 спрата, од којих првих неколико спратова чини велики трговински центар са поznatim robnim markama odeћe i obuće.

Увече смо прошетали кроз Таксим трг и пешачку улицу, нешто попут Обреновићеве у Нишу, али пуно пуно веће. У пратњи Есме, девојке која се добровољно пријавил а да нас проведе кроз улицу, заједно са тимовима Босне и Хрватске, пробали смо нешто од њихових пита у локалном бару.

Обично важи прича да онај ко није посетио Ају Софију и Плаву цамију, нити се ценкао у Капали чаршији, тај као да а није ни био у Истанбулу. Стога смо узели апарат у руке, паре у цеп и памет у главу и обишли сва та места. Аја Софија је стварно фасцинантна изнутра, пространа и са лепим погледом са терасе. Сада је музеј, а некада је бил а црква, а после тога и цамија. Имам и један мали савет: ако желите да добро прођете у Капали чаршији, позовите Дарка и он ће се ценкати за вас. Једноставно, то му је у крви и неће вас изневерити.

Кроз Истанбул се, наравно, не можете ефикасно кретати без градског превоза. Испробали смо све што Истанбул нуди: метро, метро-бус, жичару, такси, аутобус, мини-бус, трамвај...

Речују, једно јако лепо искуство. Потрудили смо се да представимо школу и земљу у што бољем светлу и оставимо о леп утисак на домаћине. Надамо се да смо у томе успели. Стекли смо нова пријатељства, а то вреди и више од свега.

Игор Ђорђевић IV₈

БРАТИСЛАВА

Током ове школске године, ученици наше школе реализовали су пројекат под називом „Волонтеризам и нове технологије“ заједно са школом из Видина.

Свечана ACES Академија одржавала се у периоду од 27. до 30. марта у Сенјецу(Словачка) чиме је пројекат званично окончан . Присуствовало је око 400 учесника из 15 европских земаља. Представници наше школе били су професорка Жаклина Ефтимовски и ученица Нина Миленковић. Њихов задатак био је да што боље представе пројекат и нашу гимназију. Првог дана Академије учесници су презентовали своје пројекте и све оно шта су радили током целе године. Истакли су чињеницу да је волонтеризам утицао на њих да промене своје навике и размишљање. Упознали су се са осталим учесницима и пројектима, разменили своја искуства и успоставили контакте са људима из целе Европе.

Радионице и едукације одржане су другог дана. Предавачи из целог света делили су своја искуства, подучавали и говорили о многим темама као што су медији и њихов утицај на људе. Ова актуелним темама као што су медији и њихов утицај на људе. Ова актуелним темама као што су медији и њихов утицај на људе. Ова актуелним темама као што су медији и њихов утицај на људе. Ова актуелним темама као што су медији и њихов утицај на људе.

Последњег дана обилазили смо Братиславу. Професори и ученици морали су да се растану са новостеченим пријатељима, будућим партнерима на пројектима и организаторима, али ће се поново врло брзо сусрести на следећем ACES скупљању.

Као део ACES света, могу слободно рећи да је учествовање на оваквој Академији искуство које сваког човека обогађује, како знањем тако и познавањима. Одлазак у Словачку мотивисао ме је да наставим да се бавим сваким активностима, јер сам видела како појединач заправо може да мене своју околнину. Потребна је само чврста воља и може да мене своју околнину. Потребна је само чврста воља и може да мене своју окolinу. Потребна је само чврста воља и може да мене своју окolinу. Потребна је само чврста воља и може да мене своју окolinу. Када човек има идеју, увек ће наћи начин да допре до истомишљеници. Када човек има идеју, увек ће наћи начин да допре до оних до којих је потребно.

ACES нас и томе учи, а и даје нам могућност да се и наш глас чује и још важније, уважи.

Нина Миленковић II₂

Школа људских права

Недавно сам имала прилику да присуствујем основном нивоу „Школе људских права за младе“ у Ковачици, у организацији Хелсиншког одбора. Чула сам пуно прича о самој школи од својих вршњака који су већ слушали предавања о људским правима.

Школи су присуствовали ученици из Краљева, Београда, Новог Сада, Ужица, Сенте, Пожеге, Чачка, Зајечара, Књажевца, Руме и Сивца.

Пошто смо се упознали, полако смо се и припремали за предавања.

Павел Домониј причао нам је о демократији и људским правима.

Ева Вукашиновић је причала о Заштитнику грађана- Омбудсману. То је особа којој се обраћате када имате проблем и она својом „препоруком“ обавештава установу или особу шта треба да промени, да би вама било боље. Омбудсман нема право да пише тужбе, али писањем препорука у великом броју случајева заиста решава проблем.

Сваке вечери имали смо Форум театар који је водио Демир Мекић. Тај део дана сви смо једва чекали, првенствено због тога што смо могли да искажемо своју креативност и што смо могли да се одморимо од напорних предавања током дана. На форум театру смо глумили, разговарали, радили различите радионице и научили много тога. Пре свега, како решити одређени проблем, како на прави начин сагледати ситуације и описати их.

Са предавачем Тамаром Томашевић радили смо едукације о ненасилној комуникацији, вештини слушања, децентрирања и емпатије, као и комуникационим моделима. Едукација је била веома садржајна, могли смо потпуно слободно да причамо о својим искуствима и мишљењима, опажањима.

Бобан Стојановић, један од главних организатора Геј параде у Београду, говорио нам је о полу и роду. Разговарали смо о свим видовима дискриминације, такође, и о геј популацији, женама и њиховој улози у нашем друштву.

Небојша Тасић причао је о порицању реалности и суочавању са њом као и о одговорности друштва и појединца. По мој мишљењу ово је било најбоље предавање. Научила сам пуно о нашој националној историји, а и уопште о томе како друштво утиче на појединца, на његова схватања и размишљања. Након његовог предавања, разговарали смо са Саром, Јеленом и Давидом, вођама омладинских група Хелсиншког одбора. Саветовали су нас о томе како се воде омладинске групе и сазнала сам на које све начине активиста може утицати на промене у друштву, као и како се могу организовати акције и скупљања.

Последњег дана, Милош Ђирић је предавао о историјском развоју Европске уније, европском систему вредности и европским интеграцијама. Након тога, дошло је време да се растанемо. Искрено, није ми било лако. Провела сам шест дана са људима који су слични мени и који се залажу за исте вредности као ја.

Школа људских права, осим што ми је помогла да стекнем нова знања, мотивисала ме је да наставим да се залажем за средину у којој живим, да и даље радим пројекте и едукације, и доказала ми је да увек постоје истомишљеници који су спремни да пруже подршку.

“New technologies and volunteering”

Школске 2011/2012. године Гимназија „Светозар Марковић“ је реализовала пројекат под називом „*New technologies and volunteering. Combating isolation and social exclusion in communities*“, заједно са СОУ „Цар Симеон Велики“ из Видина (Бугарска) под покровитељством Академије централноевропских школа – ACES. Главна тема ове године за писање пројекта је била волонтеризам. Пројекат је трајао од септембра до марта месеца. Координатор пројекта је била Жаклина Ефтимовски, професор Гимназије. Ученици Гимназије су у периоду од 2. до 4. марта посетили своје вршњаке из Видина. Поред дневних радионица на којима су ученици две школе заједно правили мартенице, увече су ученици имали прилику да гледају концерт посвећен Националном дану Бугарске. На концерту су извођене народне игре и песме видинског краја. Други дан је протекао у посети Дому старих у Видину, где су ученици школе „Цар Симеон Велики“ извели рецитал. Гимназија је представила наш град и земљу кроз старе изворне песме које су певале Станислава Петровић и Магдалена Васев, ученице другог разреда. Увече су ученици обе школе направили караоке журку и уживали у дружењу. Трећег дана су ученици имали прилике да виде Белоградчик, брдо са фантастичним стенама и тврђавом. Путовање кроз Видин и околину је овим обиласком завршено и ученици Гимназије су се вратили кући и три професора из Гимназије.

Жаклина Ефтимовски,
професор рачунарства и
информатике

Волонтери – најјача карика великих догађаја

Наш град само у прва два месеца ове године имао је прилику да организује два велика спортска догађаја – Европско првенство у рукомету, као и прво коло Дејвис купа. Да смо били добри домаћини указује и чињеница да су чланице европске Куће рукомета недавно објавили да је организација у Србији, а посебно у Нишу, оборила све рекорде.

Наравно, све то не би било тако да није било волонтера који су својим ангажовањем умногоме допринели да се стекне овакав утисак како о Нишу, тако и о Србији.

Конкурс за волонтере на Европском првенству расписан је још септембра прошле године, а од свих градова који су учествовали у организацији, највише пријава стигло је за волонтирање у Нишу. Пријављивање за Дејвис куп кренуло је крајем јануара. Заинтересовани грађани могли су да се пријаве попуњавањем онлајн упитника на интернету. Приликом пријављивања кандидати су дужни да напишу опште податке, претходна радна и волонтерска искуства уз мотивационо писмо. Ужи круг прошло је 150 волонтера, уследили су интервјуји у просторијама савеза, или путем сајпа и телефона, уколико је реч о иностраним кандидатима. Након овога, организоване су одређене обуке пре самог догађаја, а волонтери су подељени у секторе на основу тога за који сектор су претходно показали највише склоности. Број места у сваком сектору био је ограничен. Организација је свим волонтерима обезбеђивала оброк током смене, као и улазак у халу након радног времена.

Како би све текло као што је планирано, Рукометни и Тениски савез Србије ангажовали су посебан тим људи који је радио са волонтерима. Након завршетка фестивала Град Ниш, заједно са Рукометним и Тениским савезом доделио је сертификате свим волонтерима као признање о волонтерском ангажману.

Волонтирање је у Србији, од успешно организоване Олимпијаде 2009. године и доношења Закона о волонтирању, знатно повећано, па млади поред манифестија као што су Егзит, Нишвил, Гуча, отвореног првенства Србије у тенису волонтирају и на многим међународним фестивалима. Управо због тога, при Спортском савезу Србије, уз подршку Министарства за омладину и спорт основан је и сектор Волонтери Србије који представља „базу“ свих волонтера.

Урош Анђелковић II2

Покажи свој таленат!

Није тешко бити фин,
није тешко бити хуман!

Инспирисани популарним такмичењем РТС-а „Ја имам таленат”, и на предлог професорке Радије Шпановић, Нишу организовали су такмичење ученика из области музике, пlesa и глуме- „Покажи свој таленат”. Такмичење се одвијало од децембра 2011. године и обухватило је око сто надарених такмичара. Највише учесника било је из области музике.

Полуфинално такмичење одржано је 1. марта, а одлуку ко ће ући у ужи избор донео је стручни жири: Радија Шпановић, професор музичке културе. Маја Црвенковић, професор физичког васпитања, Ана Младеновић и Марија Церовина, професори српског језика и књижевности.

Дан школе, 9. марта, обележило је финално вече такмичења у 18:00 сати у Свечаној сали. О победницима, је, уз жири, одлучивала и публика. Након пуно уложеног труда, доста тешких одлука и добре забаве, изабрани су победници: Давид Марић II и Ђурађ Гвозденовић I из области музике, Стефан Стевановић III као најбољи речитатор, и Станислава Петровић II и Душан Стојиљковић, најбољи из области пlesa. У ревијалном делу програма су, као наши гости, наступили Марко „Ја имам таленат” и Ђорђе Јовић, бивши ученик и музичар генерације и победник „Франкофоне песме” 2011. године.

Наша Гимназија је још једном пружила прилику талентима и уметницима да се истакну и развију своју креативност. Честитке свим учесницима. Са нестрпењем очекујемо следећи сустрет!

Катарина Момировић II₂

Ученици наше гимназије, и поред тога што су изврсни у савлађивању градива и осталим школским активностима, показали су своју хуманост и тиме усрећили једног дечака. Иван је из Власа, али као дете са посебним потребама, живи у Дому ученика поред наше школе. Он стално проводи своје слободно време код нас у гимназији. Сви га познају. Сваког јутра поздравља нас, и са осмехом који плени, упита „како је“.

Одељења другог разреда одлучила су да купе на поклон патице. Посебно се морају истаћи одељења II₆ и II₁ која су се ангажовала у прикупљању новца и однела поред обуће за Ивана и одећу другој деци из Дома.

Професорка Светлана Николић покренула је ову хуманитарну акцију и тиме усрећила Ивана, и осталу децу, а и нашим гимназијалцима показала како није тешко бити хуман и како је лако измамити осмех на лицима ове деце.

Ђурђина Благојевић II₂

Сањарим о томе да
се вратим
у средњем веку.
У разради ћу направити разлику
сновамене и мојих
старијих предака.

Моје име је Душанка Вучинић
и бићу ваш водитељ
наредних три сата.
-Ова хала има капацитет неких
двадесет три хиљаде места.
-Као солиста се пласирао на
високој трећој позицији.
(водитељка РТС-а)

Гледало се да се ћерка
уда у што бољој породици.
Она плаче за својега
мужа и браћу
Копита бејаху зарођена у
густом облаку прашине.

Отварање клуба љубитеља падежа - Кој нас пита -

Дан школе био је прави повод да коначно практично остваримо једну идеју која нам се давно мота по глави. Сви зnamо како се „лепо“ говори у овом нашем крају, али нам то питање некако на једно уво уђе, на друго изађе, па опет заборавимо проблем. Неки се чак и диче тиме да су из Ниш и да правилан говор није тако важан.

Ипак, међу нама има и таквих који знају да је језик крупна, значајна светлост у постајању сваког народа. Учесници III2 покушали су да подсете све око себе шта значи језик и како се професионално треба односити према њему. Зато су направили одговарајући програм и духовито показали где смо ми то кад је језик у питању. За пример су узели одломке из ученичких задатака, дневне штампе, телевизијских емисија, несигурности наших професора, анегдоте.

У Клуб љубитеља падежа учланите се ако сте: показали посебну вештину у коришћењу падежа, рекордер сте у упорном коришћењу истих речи, испричали оно што сам писац није имао намеру да каже. Чуло се следеће:

- „Дефинитивно можемо рећи да се дефинитивно ту нешто догађа и да дефинитивно доживимо инфаркт.“ (ТВ)
- „У једном предузећу посао ће наћи 400 Срвљижанина“ (ТВ).
- „Згодне примере не бацајте у канти за отпадке иза вратију, већ донесите папирић у Библиотеци.“

На крају су запретили: „Пазите, стално вас пратимо, а професорка носи свуда са собом црвени фломастер!“

Било је забавно, а доста смо и научили.

Програм су припремили, уз помоћ професорки Невенке Божовић и Зоре Лекић, ученици: Александра Вранић, III2, Лука Милојковић, III2, Марко Стојановић, III2, Милош Николић, III2, Миња Деспотовић, III2, Ања Костић, III2, Мильана Јовановић, III2, Тијана Савић, III2, Александра Пановић, III2, Милена Станојковић, III2, Мила Игњатовић, III2, Богдан Милићевић, II4, Петар Шчепихин, I1, Катарина Крстић, I1, Давид Марић, I1.

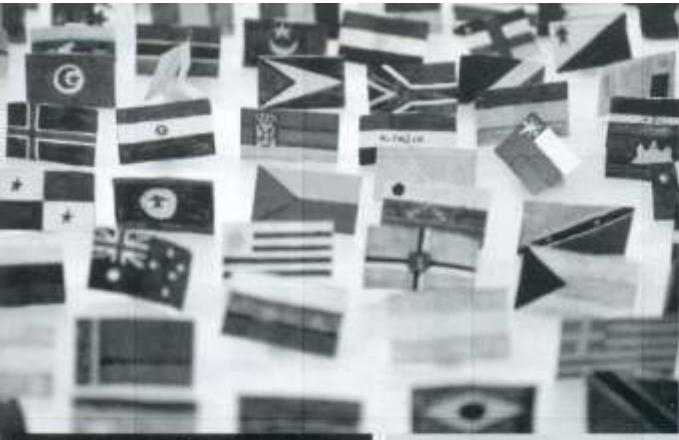
П.С. У прилогу овом програму била је кратка, али врло привлачна прича о човеку чије име носи наша школа, научнику и борцу за истину и културу, Светозару Марковићу. Видели смо лепу изложбу који су припремили професорка Зора Лекић и школски фотограф Boјан Boјoviћ.

Треба да зnamо чије име носимо и због чега се тим именом поносимо.

Приредби су, осим заинтересованих ученика и професоре, присуствовали и неки ученици који су ранијих година завршили ову школу. Било нам је пријатно што наше горе листови нису опали. Они ће увек бити део живота наше школе.

Једном члан Гимназије „Светозар Марковић“, увек члан, и то са срцем.

НАУК НИ

Ове године сам по први пут учествовала на фестивалу „Наук није баук“. Одушевила ме је позитивна атмосфера, занимљиви огледи и предавања. Највише су ми се допали штандови наше школе за физику и хемију, али су и остали експерименти били заиста занимљиви. Предавања која сам посетила била су квалитетно осмишљена и много тога се могло научити. Оно што ми се највише допало јесте то што су се на једном месту окупили млади људи жељни знања. То је право место за стицање нових познанстава и одлично место за дружење. Свакако ћу га посетити и следеће године, а волела бих и да будем део неког тима.

Како један од учесника фестивала, хтео бих да скренем пажњу на велику посебеност од стране средњошколаца, професора, родитеља и познатих личности. Зато мислим да фестивал 'Наук није баук' заслужује да наредне године буде још више изрекламиран и посебенији. Свија ми се што је на фестивалу било доста разноврсних штандова на којима се могло дочитати интересантно и научити. Долазак учесника из других држава, фестивал ставља на један виши и озбиљнији ниво. Организација је била на завидном нивоу и препоручујем свима који буду могли да се пријаве следеће године, јер то је једно лепо искуство и леп вид дружења.

Никола Гроздановић II

Ова година за прв пат учествував на фестивалот "Наук није баук" во Ниш и беше прекрасно. Беше на математичкиот штан на нашето училиште Гимназија "Гоце Делчев" од Куманово. Штандот беше еден од најпосетените на фестивалот. Интересните задачи и загатки го привлекаа вниманието и на младите и на оние малку постари. Учество то за мене претставува едно огромно искуство. Прену игра и наука запознав многу пријатели. Домаќините беа гостопримливи. Сите сака да другаруват со нас, ни се посветија и сака да се чувствуваат задоволично. Јас се чувствува како дома и ми беше многу забавно. Се надевам дека идната година ќе сме поканети повторно да учествуваме на фестивалот и повторно ќе другаруваме и ќе се забавуваме како оваа година.

Тамара Николовска
Гимназија "Гоце Делчев", Македонија

Е БАУК 4

Речиси цела година чекав повторно да дојдам во Ниш на саемот „Наук није баук“. Минатата година си поминав навистина убаво, но со задоволство можам да кажам дека оваа година беше едноставно прекрасно. Јас бев дел од математичкиот штанд на Гимназијата „Гоце Делчев“ од Куманово. Ухх, навистина имавме мнооогу работа. Постојано имавме посетители од различна возраст, кои навистина беа подготвени да одговорат на нашите „математички предизвици“ и пред се да се забавуваат. А за домакините немам зборови! Беа дружељубиви, отворени, супер расположени и многу добро се согласувавме. Едвај чекам наредната година повторно да се дружиме.

Лоди Додевска,
Гимназија „Гоце Делчев“, Македонија

Да бисте уживали у откривању тајни природних и друштвених наука, побринуо се Баук-тим: Олга Драгојловић, директор школе, Душица Миљковић и Маја Ђорђевић, професори хемије, Марија Станојевић, студент, професори: Жаклина Ефтимовски, Марија Церовина, Зора Лекић, Ивана Бабовић, Душан Бабић, Маријан Мишић, Мирослав Димитријевић, Снежана Дејновски, Зоран Филиповић, Славица Милићић, Слободан Димчић, Предраг Радојковић и ученици: Павле Ранђеловић, Немања Миловановић, Владан Радић, Милош Марковић, Младен Ђурић и Стефан Милошевић. Захваљујемо донаторима који су препознали значај Фестивала и несебично подржали остварење нашег циља.

„Свака успешна компанија заснована је на искреном пријатељству!”

На националном такмичењу најбољих ученичкима компанијама, које је одржано у Београду 24. и 25. маја у организацији Достигнућа младих, победу су однели ученици наше школе, чланови ученичке компаније „Candela“. Награда за овај успех је ваучер за пут у Букурешт, где ће „Candela“ од 19. до 22. јула представљати Србију на европском такмичењу за ученичку компанију године.

Ученичка компанија „Candela“ основана је школске 2010/2011 године, када је ушла у 20 најбољих ученичкима компанијама у Србији. Ове године смо, између осталих инспирисани радом осталих компанија са прошлогодишњег такмичења, наставили са радом, држећи се стarih рецепата за успех, али са новим амбицијама и свежим ентузијазмом.

Почетак припрема за такмичење био је веома напоран, али смо уз велику мотивацију били спремни за изазов. Уз идеје, тимски рад, па и сам циљ такмичења, изазови попут израде производа, писања компанијског извештаја и саме припреме компанијске презентације нису изгледали као велика препрека на путу добре позиције, како се испоставило, на путу до првог места.

Дана, 23. маја пет чланова екипе имало је пуно разлога да устане рано ујутру и седне у аутобус Ниш-Београд. Били смо нервозни јер нисмо знали шта нас очекује, али нас је на неки начин умиривала и радовала чињеница да ће се наша соба у наредна два дана налазити у хотелу „Континентал“. Када смо стигли, сачекале су нас разне активности, од шетања по улицама Београда преко игара упознавања и дружења са члановима осталих компанија из других

градова и једне „комшијске“ компаније, компаније из Ниша, „BWS“. До вечерашњих сати смо већ били јако уморни, али, иако смо знали да нас сутрадан ујутру очекује напоран дан, нисмо били спречени да останемо будни до ситних сати.

После прославаних сати да се на прсте једне руке могу набројати, кренуло је паковање за тадашњи дневни изазов – продајна изложба. Одржана је у холу Delta City-ја где смо, чим смо стигли, почели са уређивањем штандова. Како и изглед штанда улази у оцену жирија, морали смо јако да се потрудимо. Првог купца смо добили, а да још нисмо ни завршили са уређивањем штанда – то је био само почетак једног добро искоришћеног дана за нашу компанију. Остатак дана, иако дуг, прошао је веома брзо. До 7 увече смо продали све свеће које смо донели, били спремни за сва три круга које је жири окренуо око штандова и имали интервју са истим, где смо се, иако са великим трепром, одлично показали.

Вечерње сате је обележила велика олуја, мада нас ни то није спречило да сви заједно одемо у дискотеку и касније „лутамо“ по ходницима и собама хотела заједно са члановима компанија из нашег града, Ивањице, Трстеника, Власотинца и Куршумлије, са којима смо остварили најбољи контакт.

Последњи дан се на дневном плану налазила компанијска презентација, одржана у позоришту „Браћа Стаменковић“. Свим компанијама је био дат задатак да у четири минута сместе све ставке своје компаније и на креативан начин то покажу жирију и осталим компанијама. Трећа по реду, наша компанија је наступила. Показали смо им наш рад у протеклих неколико месеци, свој финансијски извештај и нашу иновацију коју чини свећа са

пламеном у боји. Како ниједна компанија у Европи не производи овакве свеће, добили смо велики плус од стране жирија.

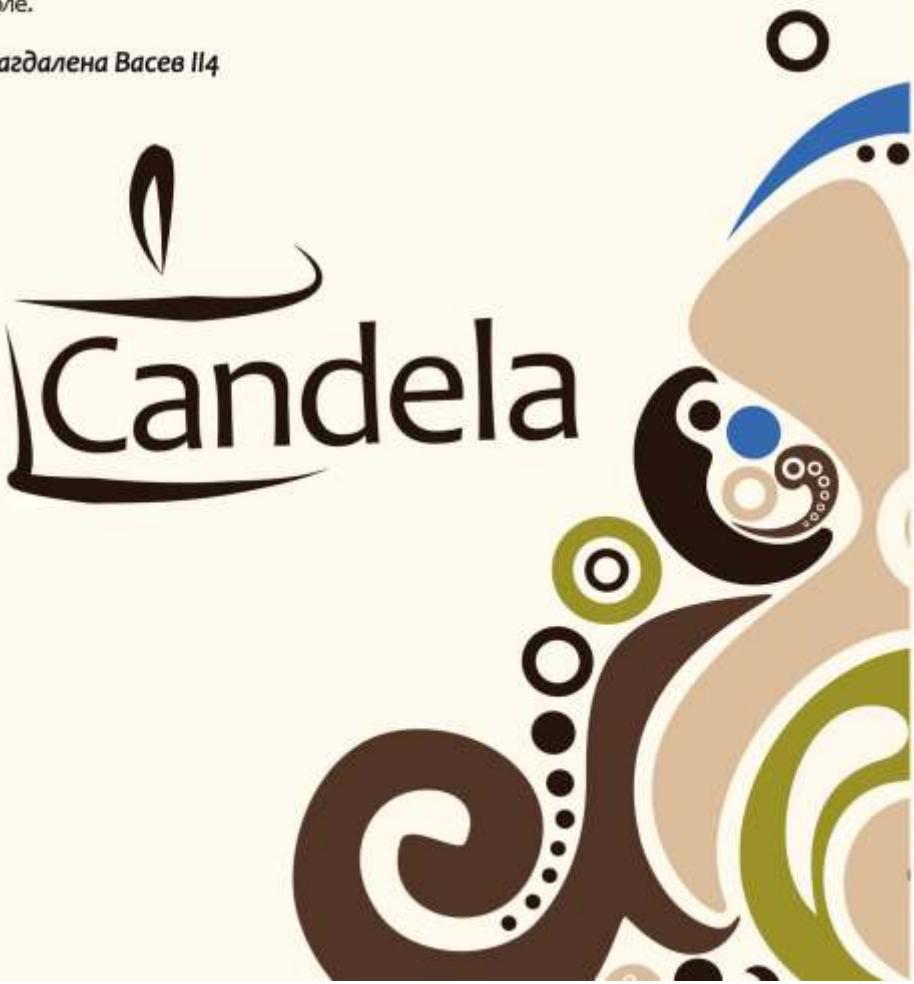
Када је двадесет компанија завршило са својом четвротиминутном презентацијом, настали су тренуци неизвесности који су нас држали до самог проглашења победника. Време до тог проглашења нам се чинило вечним, али га је попунило дружење и разговор са људима важним не само за овај пројекат, већ и у пословном свету широм наше земље.

Конечно смо се окупили да чујемо називе компанија које су заузеле прва три места и назив компаније која је, по оцени жирија, имала најбољи тимски рад. Награду за најбољи тимски рад однела је компанија „Old timers“ из Власотинца. Уз разне одржане говоре, почело је званично проглашавање. Треће место однела је „комшијска“ компанија „BWS“, која производи бумеранге. Друго место су заузели „Цинче“ из Власотинца, који производе и обрађују љуте папричице. Када је дошло време да се прогласи компанија која је однела прву награду, били смо јако нервозни. Нисмо знали шта да очекујемо, јако смо желели ту награду, али нисмо смели ни да се надамо превише јер је конкуренција била јако велика.

Конечно је Горан Питић, председник Управног одбора банке „Societe Generale“ која је била спонзор такмичења, изашао на бину са задатком да прогласи победника. Знао је како се такмичари осећају, па није желео да његов говор буде предугачак. Изговоривши "прво место" и име наше компаније у истој реченици, нас петоро је, заједно са нашим ментором, професорком рачунарства и информатике Веселинком Вујанац, скочило на ноге и отрчало на бину како би нам уручили ваучер за пут у Букурешт, где ће се одржати европско такмичење ученичких компанија, а наша компанија представити нашу земљу. Похвалнице са нашим именима су биле у нашим рукама – Немањи Миловановићу, Кристини Ђурић, Магдалени Васев, Татјани Стојановић и Александри Коџић – писало је. Кристина је изашла пред микрофон како би се захвалила жирију, нашој професорки, па и самим члановима тима – јер без свега тога не бисмо размишљали о паковању кофера и одласка у Букурешт 19. јула. Пресрећни смо и поносни на свој успех. Свесни смо да нас очекују још веће обавезе и још пуно рада, али спремни рада, али спремни смо да представимо нашу школу и целу Србију у најбољем светлу и оправдати нашу титулу.

Надамо се да нећемо само разгледнице из Букурешта донети у просторије наше школе.

Магдалена Васев II4

И наши ученици у акции „Очистимо Србију”

Билингвално одељење у посети школи у Француској

Ученици билингвалног одељења узвратили су посету ученицима из француског града Дулона и боравили тамо у периоду од 29.5. до 5.4. 2012. Ово је већ друга размена овог типа.

Током нашег недељног боравка имали смо разноврстан програм. Присуствовали смо неколицини часова у Гимназији чији су ученици наши домаћини и уверили се да се школски системи доста разликују. Ипак, није нам било тешко да пратимо градиво и учествујемо у дискусијама. Приликом братимљења наших двеју школа и општина, били смо позвани на пријем код градоначелника Дулона. Такође смо посетили неке знаменитости у Дулону, обишли и неке друге градове. Арас, типичан по архитектури, Амијен, развијени студентски градић, првенствено познат по катедрали Нотр-Дама и коначно, величанствени Париз, кроз који смо имали прилику да прошетамо. Уживали смо у погледу са Трокадера, прошли поред Ајфеловог торња, шеалио парковима и обишли Нотр-Дам. Предзадњег дана смо се возили бродом и панорамски разгледали приморска насеља на самом северу Француске, а касније и шетали једним од њих.

И само дружење нам је остало у прелепом сећању. Ишли смо на куглање, понеку кућну журку или роштиљ, или једноставно, обичну седељку са добрым друштвом. У том погледу нема већих разлика. Наши француски пријатељи су дружељубиви, али сматрамо да смо ми ипак на неки начин својствен начин топлији и блискији. Стекли смо и неколицу пријатеља ван размене са којима смо остали у контакту. Ко зна, можда се нека од њих задрже до краја живота.

Љубица Обрадовић III₉

Пронаћи себе у данашње време веома је тешко, али се свако труди да нађе бар нешто што ће га на тренутак одвести из свакодневнице и свих брига које она носи.

У нашој земљи постоје људи који су свој мир пронашли негде дубоко, враћајући се нашим коренима и води. Без даха, они се спуштају дубоко, у плаветнило, тражећи у дубини свој свет.

Једна од њих је и ученица наше школе Љубица Трутин, која тренутно држи национални рекорд у статици са невероватних 5 минута и 25 секунди. У интервјуу који је дала за „Гроги“ Љубица објашњава своју страст и љубав коју гаји према овом спорту, који неки називају и екстремним због изузетних напора које изискује.

Шта је Freediving?

Роњење на дах је боравак под водом у циљу обављања спортских активности, са привременим прекидом спољашњег дисања или апнејом, којој претходи дубок удисај ваздуха. То је најстарија и најраширењија врста роњења од постанка човека до данас. Апнеа у спорту подразумева задржавање даха (недисање) и роњење у инспираторној апнеји, чија дужина и дубина зависе од низа фактора: доба, пола, виталног капацитета, тренинга, замора, мотивисаности, страха, амбијенталног притиска и температуре околине.

Како си почела да се бавиш овим спортом?

Дugo сам се бавила синхроним пливањем и, самим тим, боравак испод површине воде није ми стран. Једноставно, волим водене спортиве и та врста адrenalina ме привлачи.

Видела сам тренинге роњења на базену где сам, иначе, проводила доста времена тренирајући...

Какви су тренинзи?

Генерално, тренинге делимо у две групе: то су суви тренинзи и тренинзи у базену. Што се тиче тренинга на сувом, најзаступљеније је трчање, вожња бицикле и вежбе дисања(уога дисање) као и теретана, а у базену се, наравно, плива и тренирају све три базенске дисциплине.

Како изгледају такмичења на којима си учествовала?

Такмичења се деле на "indoor"(у базену где се мери пређена дужина) и "outdoor"(у мору где се мери постигнута дубина), а укупно их је 8.

Базенске дисциплине деле се на DYN(динамика са перајима је дисциплина у којој је дозвољена, тј. обавезна, употреба пераја или монопераја, као јединог и основног помагала током роњења),DNF (динамика без пераја је дисциплина у којој ронилац врши потисак кроз воду својим сопственим телом (рукама и ногама) и STA(статика је дисциплина у којој ронилац задржава дах колико може, поред тела зарања и свој респираторни систем у воду, а време њеног трајања мери се од момента урања респираторног система у воду до његовог израња из воде). Од дубинских дисциплина, ту су CWT (константни баласт са перајима где ронилац зарања и израња употребљавајући своја пераја и без мењања баласта), као и једна од најекстремнијих и уједно и најопаснијих, NOLIMIT (зарон уз помоћ санки оптерећеним тежином, а изрон уз помоћ балона или ваздушног прслука).

Ја сам се такмичила на неколико такмичења, како у земљи тако и у иностранству. Иначе, сва такмичења на којима сам била, имала су интернационални карактер.

Freediving и

Опробала сам се у све три базенске дисциплине и једној дубинској тако да сматрам да сам за непуну годину дана стекла сасвим солидно искуство.

Који рекорд држиш?

Рекорд држим у статици, а он износи 5 минута и 25 секунди. Поставила сам га на такмичењу у Нишу маја 2012. године. Још један рекорд држим у динамици са перајима, а он узноси 150 метара који сам поставила фебруара, ове године у Берлину. Тек сад креће сезона такмичења, тако да се надам да ће се тај рекорд доста побољшати већ на следећем такмичењу.

Да ли ти се десило да се некад онесвестиши под водом?

Десило ми се једном и то на такмичењу, али то у овом спорту није нимало страно и ја на то гледам као на једно велико искуство. Уколико такмичар има превелику жељу и мотив да постигне што бољи резултат, то се често дешава. Што се тиче осећаја, мало је речи којима то могу описати јер се скороничега не сећам. Кад сам се освестила, имала сам осећај као да се ништа није десило у међувремену.

Шта је потребно аматерима да би се бавили овим спортом?

Да би неко почeo да се бави роњењем, поред добрe воље која је најбитнија, ту су, основно знање пливања и основна опрема за базен. Све остало долази касније само по себи у зависности од потенцијала и могућности будућег такмичара.

Како могу да ти се прикључе сви заинтересовани?

Могу доћи у спортски клуб „Naissub“ где се формирају будући светски прваци. Више детаља на www.naissub.com.

**ОПУСТИТЕ СЕ, НА ТРЕНУТАК ЗАБОРАВИТЕ
НА ШКОЛУ, ОБАВЕЗЕ, СТРЕС
И ЗАРОНИТЕ СА НАМА!**

Разговор водила, Маша Ђорђевић II.

Љубица Трутин

Стреличарство

Човек је одувек користио лук и стрелу. Најстарији траг о стреличарству стар је пет хиљада година. И древне цивилизације попут Персије, Грчке, Кине, Индије, Кореје, имале су велики број стреличара у својим војскама. Они су међу првима знали колико је стрела погубна за велике војне формације.

Стреличарство је заузело своје место међу првим спортома на Олимпијским играма, тако да је у многим земљама данас то спорт који се тренира још од малих ногу.

У Србији је овај спорт почео да се развија тек пре тридесетак година, али се сваке године све више повећава број људи који су „заражени“ стреличарском грозницом. Стреличари из Ниша годинама су најбољи у Србији, а постижу и завидне резултате на интернационалним такмичењима. Ја се већ пет година активно бавим овим спортом. За собом немам тако дугу спортску каријеру, али могу слободно рећи да сам много постигла. Још као пионирка, погодила сам два пута стрелом стрелу на такмичењима, једном поновила то исто на тренингу. Добила сам и надимак нишки Робин Худ. Освојила сам бројне медаље на такмичењима у Србији, а од ове године могу да се такмичим и ван земље, јер сам сада у категорији кадеткиња. Такође сам постала члан репрезентације Србије. На Државном првенству ове године освојила сам златну медаљу, тако да сам тренутно најбоља у својој категорији.

Овог јануара, на изборном турниру у Јагодини, освојила сам прво место, и на основу тога постала део програма „Олимпијска традиција“. Од стреличара из Србије једино је још један такмичар у програму, такође из нишког клуба. Овај програм омогућиће ми одлазак на квалификационе турнире за Олимпијаду младих у Нандингу (Кини) 2014. године.

Мој задатак сада је да тренирам напорно, више се такмичим, и покушам да испуним све услове за одлазак на Олимпијаду младих. Наравно, ако не успем, то ће бити само још један разлог зашто ћу се више трудити, па, ко зна, можда учествујем и на Олимпијади у Рију.

Нина Миленковић II₂

Достигнућа спортиста наше школе

Учешће наше школе на спортским такмичењима у школској 2011/2012. години

1. СТОНИ ТЕНИС - професорка Снежана Дејановски
 - 29.11.2011. одржано је првенство града у екипној конкуренцији
 - 01.12.2011. одржано је првенство града у појединачној конкуренцији
 - школу су представљали и мушки и женски такмичари,
 - женска екипа освојила је друго место.

2. ПЛИВАЊЕ - професорка Снежана Дејановски
 - 06.11.2011. одржано је првенство града на базену „Чаир“ Ниш
 - школа је имала одличне пливаче у обе конкуренције који су изврсним резултатима изборили место на школској Олимпијади која ће се одржати у Београду и то:
 - Димитрије Миленовић
 - Костић Лука
 - Митровић Аница

3. ОДБОЈКА – професорка Маја Црвенковић

Међународно такмичење

- почело је октобра 2011. године
- учествовала је женска екипа првог и другог разреда и освојила прво место
- 9.12.2011. одржано је окружно такмичење у Трstenцу на коме су девојке освојиле друго место

Светосавски турнир

- -ово такмичење одржава се сваке године на нивоу града, а почело је последње недеље децембра
- -женска екипа освојила је прво место у граду, а на окружном такмичењу, које је одржано у Прокупљу 20.03.2012, биле су друге

4. СТРЕЉАШТВО - професорка Снежана Дејановски

- марта 2012. године одржано је градско такмичење на коме је женска екипа заузела друго место, а и појединци су остварили запажене резултате, те су се пласирали на Олимпијаду која ће бити одржана у Сремској Митровици

5. КОШАРКА -професорка Снежана Дејановски

- На општинском такмичењу, које је одржано маја ове године, мушка екипа освојила је друго место, а женска екипа прво место и тиме изборила пласман на међуокружно које је одржано 27.03.2012. у Књажевцу и на коме су освојиле треће место

-Наша школа учествовала је на јесењем кросу РТС-а који је одржан 15.10.2011. и пролећњом кросу РТС-а 18.05.2012.

-3.11.2011. ишло се на излет на планину Ртањ у организацији Спортског савеза града Ниша. Кренуло је 55 ученика у пратњи професора физичког васпитања (Маја Црвенковић), биологије (Планинка Мирић) и математике (Маја Мирчић).

Ученици генерације

Ана Момчиловић IV₇,
Предраг Милошевић IV₈

**ЛИЧНА КАРТА ЈЕДНЕ
ГИМНАЗИЈАЛКЕ**

Ана Момчиловић, ученица IV3

**ВИДОВДАНСКЕ НАГРАДЕ ГРАДА НИША ЗА ПОСТИГНУТЕ
РЕЗУЛТАТЕ****I разред (школска 2008/2009. година)****БИОЛОГИЈА**

- Учешће на републичком такмичењу (8.место)
- Истраживачки рад : Испитивање осетљивости бактерије *Esherichiacollīna* антибиотике диск дифузионом методом
- 1. Место на међуокружном такмичењу
- ОСТАЛЕ АКТИВНОСТИ**
- Фестивал "Наук није баук 1 "
- Поставка хортикултуре (област биологија)

II разред (школска 2009/2010. година)**БИОЛОГИЈА**

- Учешће на 53. Републичком такмичењу талената Србије
- Истраживачки рад : Детекција ларви *Trichinella spiralis* мишићном ткиву свиња методом вештачке дигестије
- 1. Место на регионалном такмичењу талената Србије
- 2. Место на међуокружном такмичењу
- ОСТАЛЕ АКТИВНОСТИ**
- Фестивал "Наук није баук 2 "
- Поставка "Где је Ниш ? " (област географија)

III разред (школска 2010/2011. година)**БИОЛОГИЈА**

- 2.место на републичком такмичењу
- Истраживачки рад : Учесталост бактеријских узрочника уринарних инфекција код деце
- 3. место на републичком такмичењу талената Србије
- Истраживачки рад : Учесталост бактеријских узрочника уринарних инфекција код деце
- 2.место на међуокружном такмичењу
- 2. место на регионалном такмичењу
- ОСТАЛЕ АКТИВНОСТИ**
- Фестивал "Наук није баук 3 "
- Поставка акваријумске рибе (област : биологија)

IV разред (школска 2010/2011. година)

- Награда Доситеја за постигнуте резултате на признатим такмичењима у земљи и иностранству у току 2011.године

БИОЛОГИЈА

- Пријава екипе за учешће на 17thInternational Bios Olimpiady Санкт Петербургу у Русији која ће се одржати ове године.

НАЈ ученици

* НАЈсвестранији ученици генерације:

Игор Ђорђевић IV₈

Милица Коцић IV₇

* Без изостанака

Бојан Китановић IV₇

* НАЈчитач

Стефан Милошевић IV₄

* НАЈспортисти:

Петар Радовић IV₂

Владимир Дрндаревић IV₇

Марија Милосављевић IV₇

Анђела Ђокић IV₂

* НАЈмузичари:

Стефан Лазић IV₇

Страхиња Марјановић IV₅

Милица Петковић IV₂

* НАЈхуманисти:

Ђорђе Петровић IV₇

Мила Цветковић IV₆

* НАЈактивисти:

Павле Ранђеловић IV₈

Ана Станојевић IV₈

Дарко Ковачевић IV₂

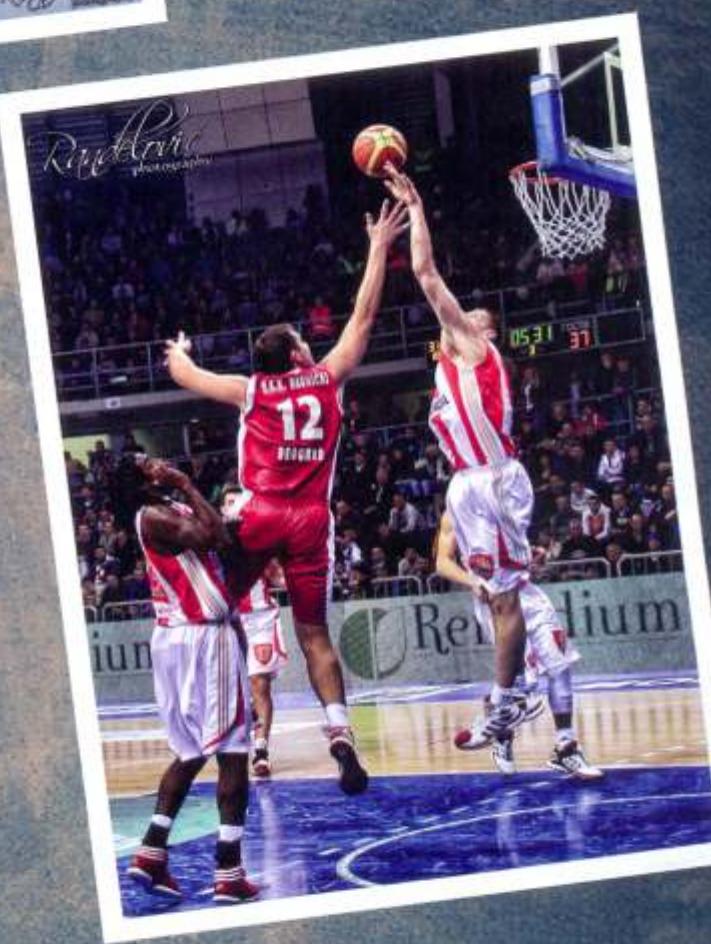
Тијана Станковић IV₅

Даница Николић IV₅

DAVIS CUP
2012.

КУП
РАДИВОЈА КОРАЋА
2012.

ВОЛОНТЕРИ
НАШЕ ШКОЛЕ
У АКЦИЈИ
“ОЧИСТИМО СРБИЈУ”

КОНФЕРЕНЦИЈА У ВИДИНУ, БУГАРСКА

ACES ПРОЈЕКАТ
- БРАТИСЛАВА,
СЛОВАЧКА

Школа људских
права
Ковачица, 2012.

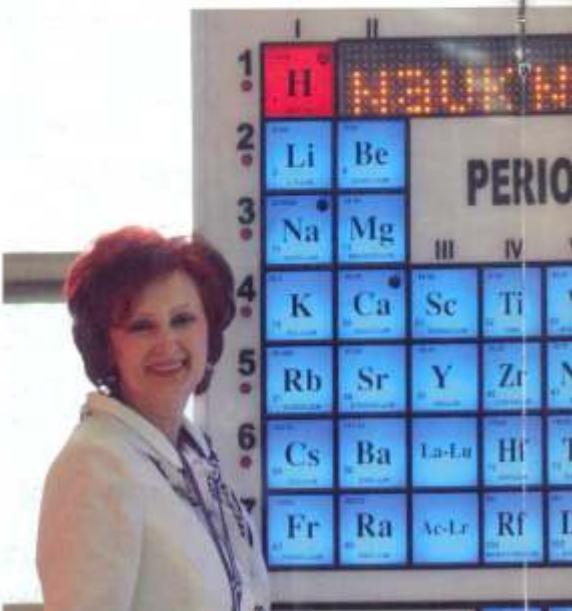

ФЕСТИВАЛ “НАУК НИЈЕ БАУК Ч”

30-31.3.2012

ПРОМОЦИЈА ФЕСТИВАЛА “НАУК НИЈЕ БАУК Ч”
У ЕВРОПСКОМ КУТКУ

БАУК ТИМ

АЛ
БАУК Ч”

12.

Олга Драгојловић
Душица Мильковић
Маја Ђорђевић
Марија Станојевић
Павле Ранђеловић
Немања Миловановић
Слободан Димчић
Маријан Мишић

Душан Бабић
Ивана Бабовић
Предраг Радојковић
Мирослав Димитријевић

PERIODNI SISTEM ELEMENATA									
IV	V	VI	VII	VIII	VIII	VIII	I		
Ti	V	Cr	Mn	Fe	Co	Ni	Cu		
Zr	Nb	Mo	Te	Ru	Rh	Pd	Ag		
Hf	Ta	W	Re	Os	Ir	Pt	Au		
Rf	Db	Sg	Bh	Hs	Mt	Ds	Rg		

21. MEF
NATIONAL AND
INTERNATIONAL
RESEARCH
PROJECTS
COMPETITION

TURKEY, 2012.

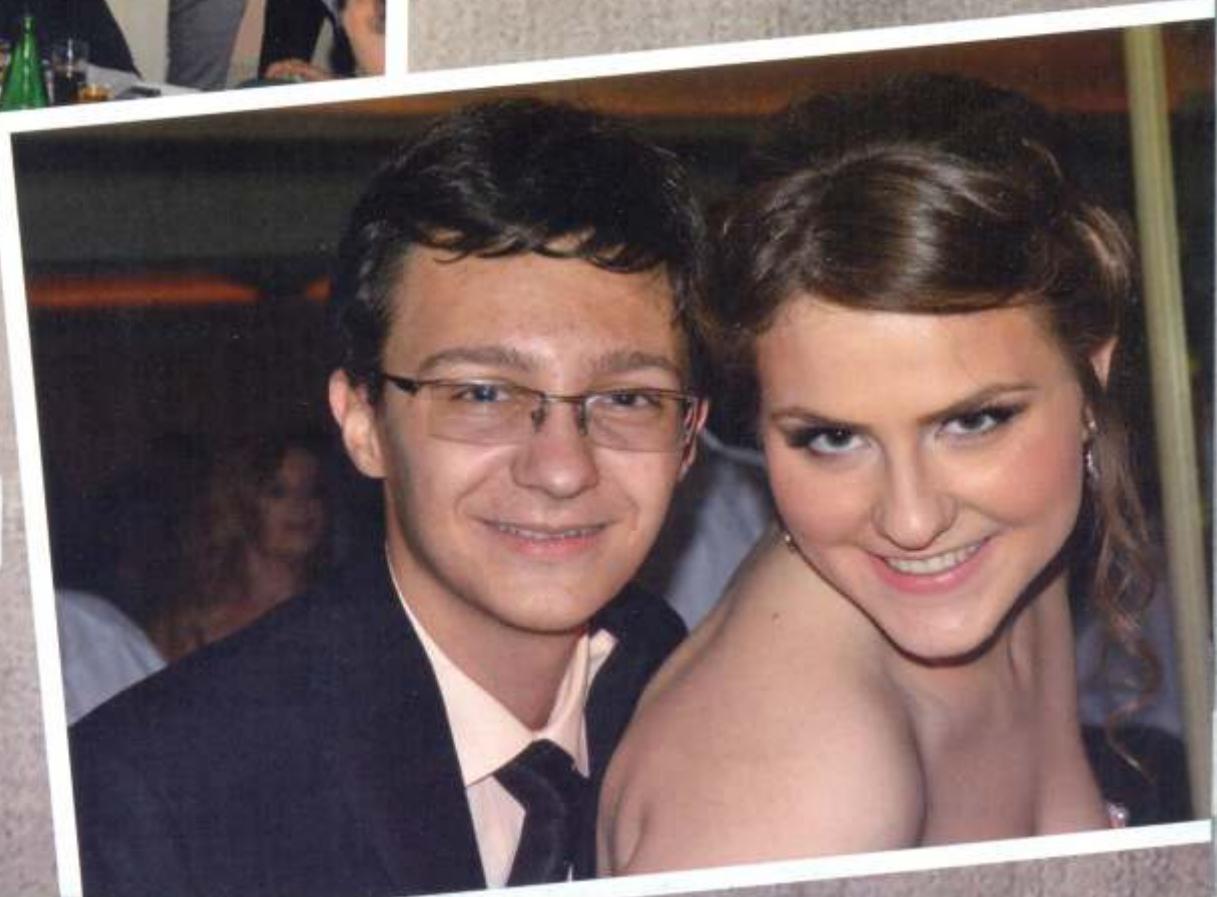

наши
гимназијалици у
Холандији

април 2012.

Билингвално
одељење у посети
Француској, 2012.

КЊИЖЕВНО МУЗИЧКО ВЕЧЕ

У СУСРЕТ
ГОДИШЊИЦИ
МИЛАНСКОГ
ЕДИКТА

Нај хуманиста

Петровић Ђорђе IV7 - нај хуманиста, председник Ђачког парламента

Залагања:

- борба против сиромаштва талентованих ученика (омогућавање талентованим ученицима одлазак у ИС Петница, на семинаре, такмичења)
- организовање више хуманитарних акција у сарадњи са професорком музичке културе Радијом Шпановић (хуманитарни концерти, продаја честитки, сакупљање новца у оквиру, како наше, тако и осталих средњих школа у Нишу)
- прикупљање добровољних прилога за децу из обданишта „Мара“ у виду играчака, ђачког прибора и осталих њима значајних ствари
- реализација пројекта у сарадњи са општином Палилула-Канцеларија за младе, везаног за децу у инклузивном образовању
- по други пут организована хуманитарна акција сакупљања новчаних средстава за децу из обданишта „Мара“, и дан проведен са њима
- хуманитарна акција прикупљања новчаних средстава за децу са посебним потребама
- хуманитарна акција прикупљања новчаних средстава за Краљево са осталим нишким гимназијама
- сакупљање гардеробе за децу из дома поред наше школе
- сакупљање књига за школу из села у Алексиначком округу
- подела пакетића за ученике из дома- традиција сваког децембра у години
- сакупљање књига за децу из дома „Душко Радовић“
- сакупљање новчаних средстава волонтирањем у 10-ак нишким фирмама, ради оживљавања пројеката УНСС-а
- више пута постављање кутије у холу школе ради прикупљања добровољних прилога за разне активности
- учешће у хуманитарној акцији за Данила, који је ударио штапом за пецање у далековод и тиме задобио опекотине трећег степена
- учешће у хуманитарној акцији „Битка за бебе“
- прошлогодишње прикупљање књига за школску библиотеку
- низ акција за прикупљање новчаних средстава како би помогли нашем ученику Стефану ради куповине апарате који би му помагао у бољем сналажењу у настави: хуманитарни концерт у Луткарском позоришту са проф. Радијом Шпановић, постављање кутије у холу и продаја честитки...

И још пуно акција за ученике основних и средњих школа којима је новац био прекопотребан за разне врсте операција у иностранству.

*„Историја је сведок времена,
светлост успомене,
учитељица живота, весник давнине“
Ачишерон)*

Разговор вођен са Зораном Филиповићем, професором историје

Колико дуго предајете у овој школи?

Предајем око 35 година у овој школи, тачније, од 1. септембра 1977. године. Мислим да има само неколико професора који дуже раде од мене. Посебно је интересантно то да сам, неким професорима, који су сада моје колеге, био разредни старешина. Ту се најбоље види колико дуго радим.

Да ли Вас овај посао испуњава?

Овај посао ме у потпуности испуњава и кад бих се поново родио, опет бих се определио за просвету. У неформалном разговору с Вама, сазнали смо да сте одувек знали да ћете се бавити историјом?

Како Вас је и због чега привукла баш та наука?

Још у основној школи показивао сам велико интересовање за историју. Волео сам да знам све о прошлости и доста сам читao, такође, био сам јако радознао. А историја је права наука за радознале. Можда ме је чак и више занимала археологија, међутим, у време када сам ја бирао свој позив, археологија није била доступна опција.

Постоји ли особа која Вас је инспирисала нечим?

Можда се од мене, као од професора историје, очекивало да се поистовећујем са историјским личностима, међутим, моји узори не леже у јунацима. Био сам ученик ове гимназије и инспирацију сам проналазио у професорима који су ми предавали, а који су и данас живи: Љиљана Михаиловић и Милош Рашковић.

Шта мислите о данашњим гимназијалцима и да ли уочавате грастичне промене у односу на некада?

Промене су заиста велике. Када помислим на то да су садашњи важни политичари и цењени адвокати некада понављали разред, одмах схватам колико се време променило. Данас има доста ђака који се „провлаче“, уче од данас за данас или од данас за сутра.

Да ли сте се бавили неким спортом и, ако јесте, којим?

Бавио сам се боксом, који је у то време, заједно са фудбалом, био најпопуларнији спорт у Југославији. Али то је више био хоби. Што се бокса тиче, више сам успеха имао као судија. Био сам међународни и уједно најмлађи европски судија у боксу од 1971. године. Судио сам балканска и државна првенства, али такође, осим у Европи, судио сам и у Азији и Африци. Престао сам да се бавим овим послом 1990. године, јер се тада распала Југославија, а и бокс више није био популаран као до тада.

Како сте уклопили суђења, живот у школи, породици?

Захтевало је многа одрицања. Од педесет и два викенда у години, код куће сам био, можда, четрдесет и пет. Дакле, готово сваке суботе и недеље сам био на турнирима. Судио сам у разним градовима и то је низ лепих искустава. Судити пред публиком од двадесет хиљада људи било је велико задовољство.

Да ли сте били познати као судија у то време?

Појављивао сам се често на телевизији и у новинама као судија.

Да ли сте учествовали у неком квизу?; Да ли сте били задовољни резултатима?

Док сам ишао у основну школу, био је актуелан квиз „Бирамо свезналицу“ у коме је требало показати опште знање из историје, српског језика, географије и других предмета. Ту сам постигао одличан резултат овојивши треће место у тадашњој Југославији као представник Скопља, јер је то место у коме сам одрастао и живео све до уписа у гимназију. Иако је то једини квиз у коме сам индивидуално учествовао, пре неколико година био сам изабрани професор за вођу наше школе у квизу „Здраво, Европо.“

Колико труда и рада је било потребно за постизање запажених резултата?

Никада нисам био „бубалица“, нити сам икада тако учио. Треба учити с разумевањем и повезивати ствари. Само на тај начин могу се постићи завидни резултати.

Да ли бисте поново волели да спремате екипу гимназијалаца за неки квиз и има ли перспективних ученика у нашој школи за тако нешто?

Наравно, уживао сам у томе. Па, пошто је наша школа на добром гласу, увек се могу наћи ученици које бих спремио за квиз. Знање се утврђује иницијалним тестовима и резултати одређују кога ћу ја спремати, бар је тако било за квиз „Здраво, Европо“, који се, нажалост, више не емитује.

Како бисте данас уписивали средњу школу да ли би Ваш избор остала „Гробарска“?

Када бих поново уписивао средњу школу овде у Нишу, од четири гимназије које постоје, мој избор би засигурно била „Гробарска“.

То значи да сте задовољни репутацијом коју наша гимназија има?

Презадовољан сам. По рачуницама, „Гробарска“ спада у десет, можда чак и пет најбољих гимназија у Србији. Уосталом, у квизу „Здраво, Европо“ увек смо били у првих десет школа у Србији и Црној Гори, а најбољи резултат нам је било треће место. То ипак нешто говори.

Шта мислите о екранизацији историјских приказа? Да ли су реални?

По садржају, да, међутим, машта режисера је много слободнија, комотнија и зато неке ствари делују изобличено у филмовима. Рецимо, филм „Битка на Неретви“ је јако верно приказан.

НАШ "АНЂЕО" ЧУВАР

Представите се, молим Вас?

Зовем се Небојша, у школи сам још познат и као Неца -Пеца.

Колико сте већ у радном односу у овој школи?

У Гимназији „Светозар Марковић“ радим већ скоро две године.

Да ли вам представља задовољство што радите у школи, са децом. Начули смо да знate имена вечине ученика?
За мене је то изузетно задовољство, сваког дана сазнам нешто ново. Ви сте за мене непресушан извор памети, хумора и модерних схватања. Знам имена већине ученика, то је тачно, а и за оне које не знам, имам списак. Ту вештину памћења имена, стекао сам на претходним радним mestима.

Где сте радили, пре него што сте дошли код нас?

Радио сам као обезбеђење у разним банкама, пре него што сам дошао овде.

Да ли имате хоби?

Немам хоби јер сам стално заузет, али волим да читам и трудим се да за то издвојим највише слободног времена, које, као што рекох, имам веома мало.

Да ли вас занима култура, посебно књижевност, стално вас виђамо на књижевним скуповима који се одржавају у школи?

Па овако, моја супруга је професор руског језика и са њом стално посећујем културна дешавања. Понекад, и кад ја не желим да идем негде, поћем због ње. Она ме тера да будем бољи човек.

Имате ли омиљену књигу, писца?

Немам омиљену књигу и писца, али бих вама младима могао да препоручим „Благо цара Радована“ од Јована Дучића. Такође, скоро сам прочитao и „Мач Медине“ и „Драгуљ Медине“ од Шери Џон. Изузетно су занимљиве.

Са којим професором сте у најбољим односима?

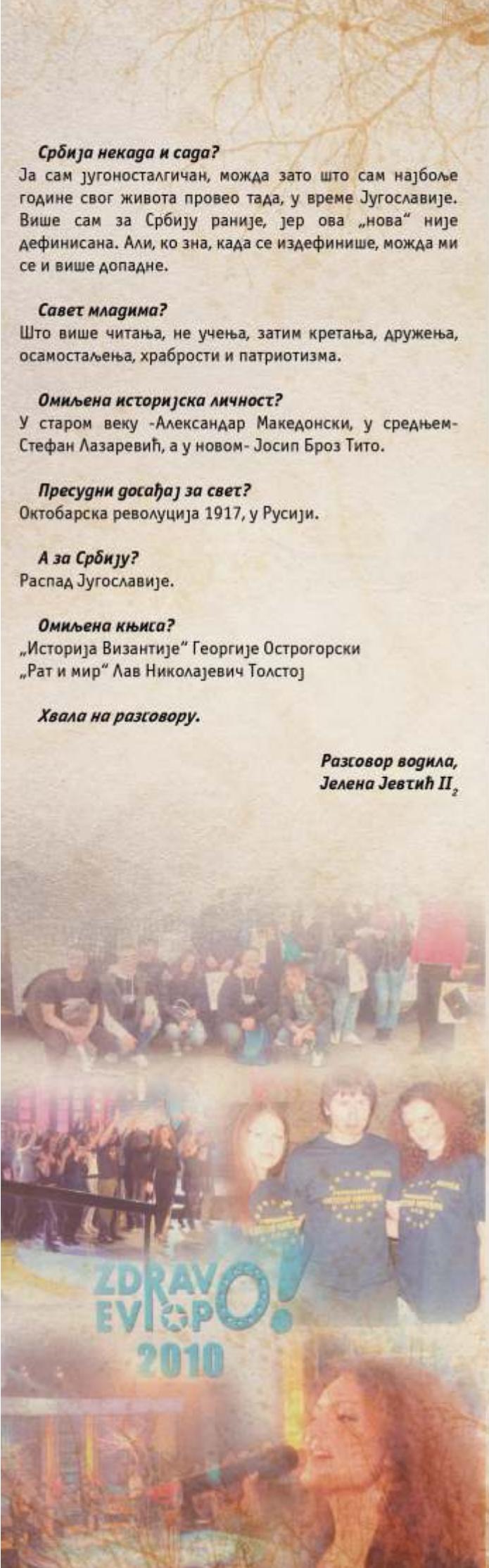
У најбољим односима сам са свим професорима, нарочито разредним старешинама. Међусобно се поштујемо и помажемо.

Имате ли најдраже међу ђацима?

Највише комуницирам са ученицима чије су ученице у приземљу, али се са њима и највише свађам, вас са других спратова и не дирам толико.

Да ли имате нешто да додате за крај?

Читајте књиге, поштујте ваше професоре и једни друге, смејте се, шалите и не заборавите ме кад једног дана завршите ову школу.

НАЦРТ ЗА ЈЕДНУ ГРАМА(ТЕМА)ТИКУ

Да ли треба и овде да поновим да сам заиста могао да постанем милионер?! Прави, евро милионер! Да сам добио тај евро сваки пут кад су ми ученици рекли: „Шта ће нам то, ми смо МАТЕМАТИЧАРИ!” или, наравно, „ФИЗИЧАРИ！”, или, наравно, „ИНФОРМАТИЧАРИ！” или просто „НЕЗАИНТЕРЕСОВАНИ” за мој предмет, могао сам, заиста, да остварим свој сан – инвестирање у развој привреде Малдива, конкретно у продају воћа на рајским плажама једног (довољно је једно!) од ових рајских острва. Али, авај! Пошто за *lazy excuses* најчешће добијем само по коју нову седу, а евро ни за лек, решио сам да заштитим своју природну боју и увео ГРАМА(ТЕМА)ТИКУ у наставу језика.

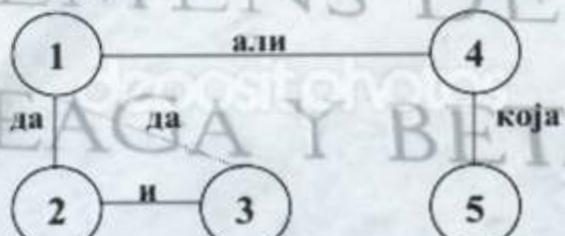
Грама(тема)тика подразумева, народски речено, „доакавање” наведеним приговорима, јер показује да је језик ништа мање „математичан”, „физичан” и „информатичан”, односно да, рецимо, решавање сложене реченице није ништа мање занимљиво, а ни корисно, од решавања диференцијалки. Применом одређених елемената генеративне граматике, сложену реченицу је могуће превести у домен графичког приказа, што услед визуелизације значајно олакшава њено разумевање и решавање. С обзиром на то да сложена реченица подразумева синтаксичку структуру састављену од две или више предикатских реченица које се налазе у независном или зависном односу, једини услов генеративне анализе је правилно означавање односа надређеност/подређеност.

У овом тексту биће представљени типови задатака за утврђивање знања из области

Синтаксичка анализа сложене реченице. Досадашња примена показала је да се задаци могу примењивати како у осмом разреду основне, тако и у четвртом разреду средње школе, с тим што је, наравно, неопходно водити рачуна о типовима примера. Примена наведених задатака служи за утврђивање градива, али се уз креативну модификацију, одређени сегменти могу користити и на часовима обраде.

ЗАДАТAK 1. Представи шематски следећу реченицу:

Веровао је | да су сви добро | и да је болест заобишла њихову кућу, | али је у срцу осећао некакву зебњу | која му није давала мира.

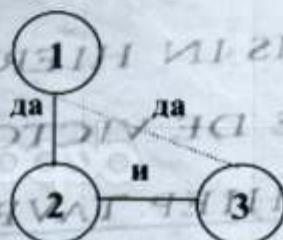

Објашњење:

Дата шема показује да у структури ове сложене реченице постоји пет предикатских реченица: две независне (главне) реченице, које представљају семантичка средишта, везују за себе три зависне реченице. Дакле, у овој сложеној реченици разликујемо две значењске целине које образују независне реченице.

1. Прва значењска целина образује се око 1. реченице, која за себе везује 2. и 3.

реченицу. Њихов однос представљен је шематским приказом на следећи начин:

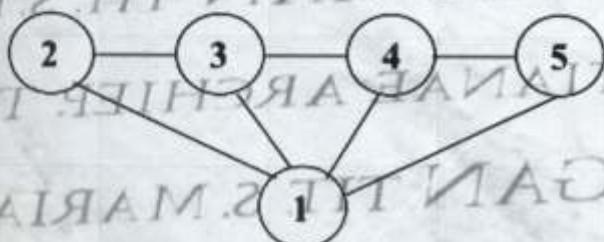

Реченице 2. и 3. налазе се у зависном односу према првој, али су међусобно у независном саставном односу. С обзиром на то да су у питању изричне реченице, у сложеној реченици врше функцију објекта.

2. Друга значењска целина образована око 4. реченице, подразумева главну и зависну односну реченицу која у синтаксичкој структури врши функцију атрибута.

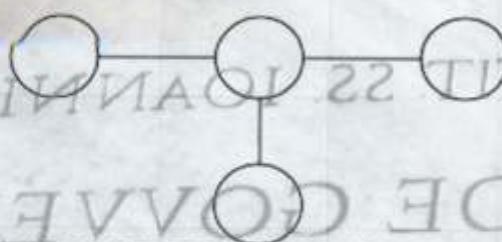
Везник или који у шеми повезује 1. и 4. реченицу, показује да се две значењске целине налазе у независном супротном односу.

ЗАДАТAK 2. Састави реченицу која ће одговарати задатој шеми:

Решење би могла да буде реченица:
Још док су први путници, застајкујући,
прелазили преко моста, неимар је исплатио
раднике, повезао и натоварио своје сандуке, и
кренуо пут Цариграда.

ЗАДАТAK 3. Састави реченицу која ће одговарати задатој шеми:

Посебна погодност овог наставног модела огледа се у развијању креативности, јер одговарање на најмаштовитије шематске форме које се могу јавити у 2. и 3. задатку, захтева мобилисање огромне количине стваралачке енергије.

Ја, Ана Карењина, желим нешто да вам кажем...

Већ се могу приметити први знаци јесени. Лишће је почело да поприма златне нијансе, а сунце опомиње да су ово можда последњи тренуци ове године да оно тако несебично даје своју топлоту. Пролазим кроз тешку металну капију. Преда мном се уздиже стари манастир, неочекивано велики и раскошан за једну тако малу варош. Међутим, оно што ми заокупља пажњу није снежно бела манастирска црква, већ са леве стране примећујем нечији гроб. То ме не чуди много, јер знам да у дворишту манастира често сахрањују његове виђеније игумане и монахе, али ми нешто говори да је овај гроб другачији. Прилазим црној мермерној плочи око које је, са посебном пажњом, засађено црвено и наранџасто цвеће. На њој златним словима пише: „Гроф Алексије Кириловић Вронски. Овде вечно почива срце добровољца Царске Русије Алексија Вроњског за слободу српског народа“.

Шта ли је овог руског племића натерало да остави све у родној земљи и остане да заувек почива ту у дворишту једног малог српског манастира? Шта је било толико важније од његовог живота? Задубљена у ова питања, не чујем како ми прилази један од монаха овог манастира. Видим да вас је заинтересовао гроб нашег грофа. Желите ли да видите где се његово срце заиста налази? Збуњена, климам главом. Он ме води у манастирску архиву, мрачну одају у којој се осећа јак мирис лоја, вероватно од свећа. Пружа ми пожутели коверат, са великим поломљеним воштаним печатом. Вадим папир из коверте на коме уредним и читким рукописом пише:

„Најдражи Алексије,

Толико си минедостајао да сам морала да ти пишем. Пишем ти просто, на руском, без непотребних француских фраза и немачких речи које су ми одувек звучале тако оштро и страно. Добро сам размислила о нашој данашњој сваји и молим те да ми опростиш што сам преаглила. То је само зато што те неизмерно волим.

Сећаш ли се, Алексије, нашег првог сусрета? Било је то на железничкој станици у Москви. Ти си чекао своју мајку грофицу Вронску, а мене је чекао Стива да му помогнем да реши спор са Доли. Одмах сам осетила да наше познанство неће бити обично, а ни једноставно. Сећаш ли се оног једног железничара који је тако трагично окончао судбину? Знала сам да то не слути на добро. Али у твом друштву сам на све заборављала. За тебе нисам била лепушкаста племкиња из добростојеће породице, сестра Стиве Облонског, жена угледног чиновника Министарства. За тебе сам била само Ана, жена о којој си мало знао, а коју си свим срцем желео са упознаш. Са друге стране, ти си једини схватио да се иза неуспешне маске равнодушности, крије једна рањива жена која свим својим бићем жели да буде вољена. У мом срцу је била паучина, из дана у дан све гушћа, тако да је био довољан само један твој поглед да то заувек промени.

Жао ми је што више нисам она весела, шармантина, срдачна дама, коју си упознао. Била сам поштована госпођа у највишим петроградским круговима. Остале грофице и кнегиње су ми се дивиле, али су ми у дубини душе завиделе и мрзеле ме.

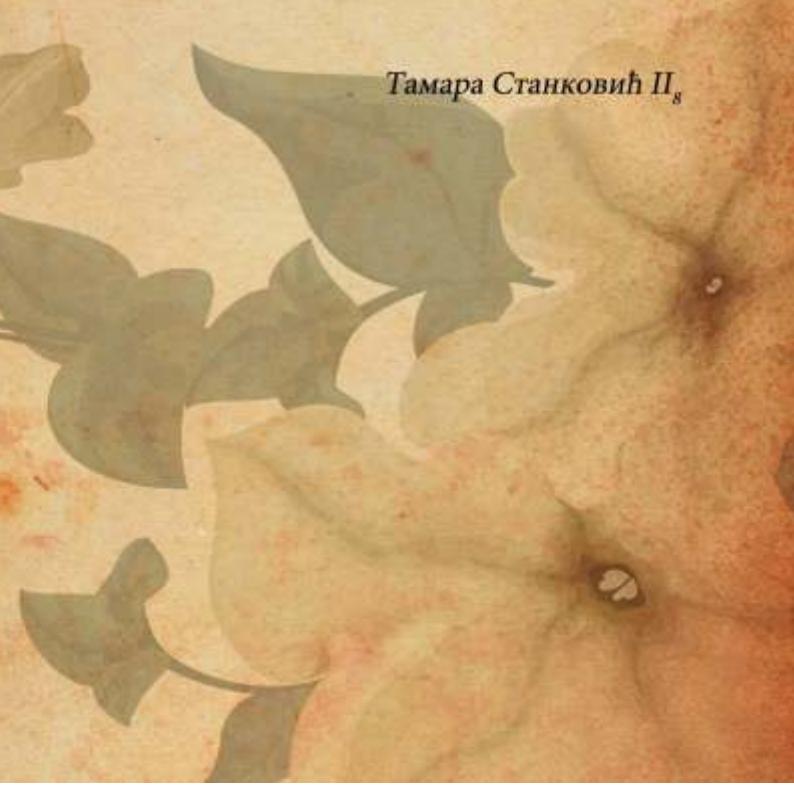
Сада ми се те исте празноглаве удаваче са дебелим новчаником, смеју, иза леђа ме оговарају и исмевају. Мени је заиста тешко да се са тим борим. Зато сам постала, како ти кажеш, сурво осетљива и нездовољна.

Алексије, покушај да ме разумеш. Човеку који нема ништа, потпуно је свеједно да ли ће то што има изгубити или не, али онај који осећа да је богат, да поседује нешто посебно, грчевито се бори да то задржи, да га не испусти олако из руку и изгуби у мраку. Тај страх, да ће изгубити оно до чега му је стало, што му је значајније од свега на свету, сваким даном се све више повећава, до тренутка када почине да обузима читаво његово биће. Он се бори против демона који покушавају да му одузму срце, али нема довољно снаге. Ја само желим да их се ослободим, јер је живот са њима очајан и страшен.

Ја немам права да те ни на шта обавезујем. Волим те и желим да будеш срећан. Послушај своју мајку, ожени се и створи породицу. Желим ти да имаш лепу и младу жену, која ће те волети макар десети део онога колико те волим ја, здраву, веселу децу која ће носити твоје име, јер знам колико ти је сметало што је Ани била Карењинова. Сети се понекад жене која те је толико волела. Не брини, пронашла сам начин који ће нам свима донети толико жељени мир. Ред је да завршимо исто онако као што смо и почели – на железничкој станици, на возним шинама, уз звук локомотиве. Тако ће бити најбоље, веруј ми.

Заувек твоја, Ана

Потпуно збуњена, остављам писмо на дрвени сто поред себе. Отварам врата мрачног подрума архиве и поново излазим на природну светлост. Прилазим надгробној плочи грофа Вронског. Сав његов живот стајао је преда мном, његове најскривеније тајне, најдубља осећања. Читајући ово писмо добила сам одговор на питања која сам постављала себи када сам пре неколико тренутака стајала на овом месту. Доживео је љубав која му је испунила срце, а онда је све изгубио. То ми је објаснило зашто је одлучио да умре у туђој земљи, борећи се за слободу туђег народа. Са тим мислима, окрећем се и бацам последњи поглед на манастир Светог Романа. Мирним ходом излазим и затварам капију.

Тамара Станковић II₈

Земља 2.0

Добродошли на Земљу 2.0! Добродошли у свет вечног мира, свет у коме нема криминала, ни насиља. У свет о коме смо сви сањали и који смо сви желели. Замислите да вам је задовољство само постојати, живети и умрети на планети Земљи. Овде на Земљи 2.0 живите свој сан. Цела инфраструктура друштва ради без мане, свако има своје место, сви су задовољни својим животом. Школски систем унапређен је до границе где школовање траје само 5 година. Тако је, избацили смо све непотребне предмете из вашег школовања како бисте ви могли више да уживате радећи у једној од BLISScorp фабрика. Просечни животни век јесте скраћен на 60%, али то је океј, уосталом, ко би желео да живи 100 година? На Земљи 2.0 нема проблема, расизма или нетолеранције. Постоји само једна раса, један народ, једна религија. Да, људи су коначно схватили да не вреди истраживати дубине универзума јер он, једноставно, нема краја. Јер, Бог га је створио таквог. Нико није сиромашан, јер су сви исти. Дословно је сваки човек идентичан. Наравно, постоје мале варијације, али настојимо да то исправимо. Овде на Земљи 2.0 чак имамо и технологију тренутне транспортације. Тако је, не морате више нигде да путujete, можете бити на летовању на Бахамима кад год пожелите. На Земљи 2.0 не морате бринути за своје постојање, ми смо се већ за све побринули. Ваше је само да уживате. Желимо вам леп дан из BLISScorp-а."

На поквареном пројектору крај пута вртела се та иста реклами све време. Лојд је слегао раменима и погледао ме са разочарањем: "Понекад мислим да се ништа никад неће променити."

Стao је крај пута и гледао у пустињу које се ширила у недоглед. „Али борићемо се до последњег даха“, рече. Ово је била стварна слика наше планете, сто педесет милиона квадратних километара пустоши, од чега већина не подржава било какав облик живота. Озонске рупе величине читавих држава, радијација довољно распрострањена да не би било паметно ићи било где без Гајгеровог бројача. Свет у распаду...

Све је почело давно. Пре неколико века, када су армије војника кренуле да марширају у смрт, борећи се за неки измишљени циљ. Жртве су бројане у милијардама. Зашто? Јер је платинумски дворац тако наредио.

Председници, државници, шпијуни, оперативци, сви врсни манипулатори. Једноставно, желели су да имају контролу над целим светом. Једино чега су се плашили били су бројеви. У ствари, бројеви су једино што је њима икад било важно.

У то време, светско становништво достигло је пет пута већи број него што је платинумском дворцу требало. Типична борба класа.

Плашили су се наших бројева, и планирали су да их смање драстично. И тако је почело, такозвана корпорација „BLISS“ направила је реплику Земље и полако евакуисала људе са нашег првобитног дома, са планом да истреби сваког ко јој се буде противио. Већина људи није ни знала шта се дешава, али је било револуционара, чији је ум био широк и срце чисто. Поред буџића медија која је многе умове испрала, било је оних који су још увек знали да воле, они који се нису плашили да воде, они који се нису склањали с пута, они који су се борили за права народа. На крају је дошло до критичне тачке, када су све маске пале и када је све било приказано за оно што јесте. Славне речи Џона Кенедија: „Они који мирну револуцију оспоравају, начиниће насиљну револуцију неизбежном“. Исправа је изгледало као да томе нема краја.

Али ево нас овде, двадесет година од катастрофе, на Земљи која је некада била наш дом, на којој смо само ми, щачица људи чија нада никад није била уништена и чије душе настављају да живе. Нешто што смо могли назвати цивилизацијом.

На негостољубивој планети искрзаној од сила рата ретко ко би разумео зашто људи и даље живе, али ми смо само тражили оно што је изгубљено тако давно...

Никола Коковић II,

КРОЗ ВАСИОНУ

И ВЕКОВЕ

Да се стопимо с пловидбом белог облака и заиграјмо са падом прве воде по киши стенама подераног неба , учише нас старци . Да сило море и децу његову , таласе што камење мрве , поштујемо и њима да се клањамо јер у младом времену из њих изиђосмо , говораху они пуни благости . Лет да птице пратимо и по откуцајима природе поглед дубоки изгубимо у плавом и упознамо мир . Тако су нам прастари уздаси приповедали . Причали су , лагано и без гнева , гледајући у воду извора старовековних , да мржњу не ширимо , ратове не водимо , а мир , истину и љубав вреднујемо и до Бога уздижемо . Учили су тешко и опасно како су под окриљем ноћи царства васколика горела у налету нечасника , а мир су чували у божанственој хармонији ветрова , птица , планина и река . Ходали су смело у закрпењима одорама и , жалећи нечовештво , Бога љубили осветљени ореолом тишине .

Заслепљени незнањем , звери што смрде нечовештвом угушише људску тишину и заменише је режањем пушака и топова . Мора се узбуркаше и крвава пена прекри силне обале јер се Бог покажа и засрами пред својим делом . Несносне муке и боли стегоше оне што скрнаве завештања старих говорника који мир проносе и који мир љубе .

Страшни је крик под црном сенком до Бога узлетео док су грешна дела трчала у расулу схвативши начињену грешку , А мудри , у чађавим трошним крпама , оцу се обратише : " Свевишњи , човечјом мржњом човеком постајеш ! " Њувши , моћнику очи засузише . У људском стиду он погну главу и покаја се . Истога часа , море се умирило , а тмурну сенку сјајно сунце умиlostиви . Часни око себе окупише грешне и убрзо милостива реч се заори . Медна су слова оголила ћаволску мржњу , а суза свевишњег спрала те клице раздора . Тада нечасни склонише руке са прљаве ћавоље играчке и бацише је у најдубљи и најтамнији бездан , а седим старцима скут љубљању . У миру и благостању човек је живео .

Од тих учења божјих дела никад се не одвратише и у светој поворци вазда слушају премудре говоре бесмртних беседника који су их просветили господовим судом и истином . Молили су још свети да се дрво природе чува , а влажни цвет не гази . И желели су да се са током бујне реке спојимо и течемо божанским пределима у манастирској тишини . Желели су да лаганом стопом корака пређашњих ходамо кроз рај .

Јанкови снови и стварност

Његово постојање било је пустинја. Предвидиво и суво. Нигде ветра, ни воде. Само непрегледна пустош, болна у својој довољности. Нико не воли пустинју, тај најсиромашнији и најоштећенији део Земље. А пустинја је срећна, јер никада није видела све лепоте и могућности...

Тако су живели Јанко и његова мајка, као гола стена и Сунце. Она му је подарила живот и пружала топлину. Дала му је све, али је и много тога тражила за узврат. Јер Сунце је себично, воли све да види и све да зна. Када оде, оставља мрак за собом. А он је живео само уз светлост. Као сунцокрет пратио је путање које је она исцртавала, са њеним падом и он је обарао главу и подизао је тек када она каже да је нови дан. А стена је волела зраке и мислила је да је то све што јој је потребно. Очигледно, никада није осетила миловање мора.

И шта би Сунце радило када би се заволели стена и море, песак и киша? Оно постоји док постоји неко ко не може без њега. Али ако стварно волиш некога, мораш да га пустиш да оде ако је тако најбоље.

Жао ми је Сунце, немаш оправдање, не умеш да волиш.

Она га је топила као восак и сипала у калуп извајан од њених жеља. Запосела је оба његова света, била је део њега, а човек само од себе не може да побегне. Стјала је иза сваке његове мисли и поступка. Скривена, али присутна. Чврсто је држала узде, не попуштајући их ни на тренутак, превише се бојала да би му допустила један већи гутљај ваздуха. Јер у ваздуху се осећају и земља и вода и љубичице. А она га је желела близу свог срца, између четири зида, само за себе. Само је ђутала и смешкала се. На уснама огањ, а у очима лед.

Најтежи су ти, златни ланци.

Они који нас држе на земљи када желимо да полетимо, а истовремено волимо начин на који нас боле. Јанко је био превише слаб да би водио ту битку са самим собом. Лакше је све препустити судбини и кривити њу ако нешто не испадне како смо желели. Пре је могао да живи са својим губитком, него са сазнањем да је њој нанео бол.

Каже се да када знаш у чему је проблем, већ је пола решено. Али шта онда када је неко заробљеник сопствене воље? Тада му чак ни сан не открива све оно што жели да скрије од себе. Тада се чак ни снови не усуђују да буду слободни; и све је само једна велика илузија. Једна луда мисао оправдава другу и тако у недоглед. Најлакше је наћи оправдање за своје поступке, тешко је прихватити истину. Али ни истина више није истина. Све је другачије у свету сањара. Постоји истина која је једноставна и безболна, она је дочекана раширених руку. А шта је са оним исправним? Чекај, да ли је то ово у мом нарочју или оно у сенци? Али овде је тако удобно и безбрежно. Како би могло да буде лаж? Стани, сањам или сам будан? Дајем им свој благослов. Тако треба да буде. Срећан сам због њих.

А ветар је дувао. Прво лагано, бојажљиво, а после све јаче. На крају је одустао. Јер ветар није ништа ако не пристанемо да летимо са њим. И онда живимо као празне школјке, неспособни чак и да песак претворимо у бисер, јер и за то је потребна бол. А ми? Ми не осећамо ништа, срцу смо забранили да мења ритам рада.

Сутон

Велико небо, једна је звезда, једна звезда сјајна и бела, највећа та.

Њена ми светлост обасјава пут, зрацима њеним казује куд. Зраком ми својим умива лице. Лице спавалице.

Тело још спава, очи се буде. Поглед се дави у њеноме зраку, но срце моје остаје у сутоне црноме мраку.

Њена је светлост јака, прејака, колена моја клецају сва. Тело ми пада, но срце се не да. Мало љубави, пожуда то најбоље зна. Голема звезда, велика та.

Месец, људина сва. Лице му лепо, нежно и меко. Сија ко фењер у подмуклој ноћи. Изразом својим, звезда, дозивље пој. Но, тмина. Проклета судбина та.

Хоће ли имати снаге, хоће ли моћи, сићушна звезда? Гурнути капију срца и душе, звездица пада, клоне и зна: кључа нема до проклетог сна. Месечеву црну косу друга коса краси, коса звезде из другог сна.

Зоро зведицу уплакану буди: „Мила моја, месечеве празне су груди.“ На њима сад друга звезда спи, звездица мала о недоспелој љубави сни.

Стрепња

Не! Нећемо да рецитујемо „Стрепњу“ и „Бисерне очи!“ те. Иако би покушавали да га избегнемо, и тај тренутак доћи ће.

Не! Нећемо да Вам читамо све саставе које написасмо нећемо, просто, јер стреписмо од излива емоције ваше.

Не! Не дајте нам један сад јер Циљ се не постиже прав. Зар да будемо несрећни ми То нам не желите ни ви.

Илија Стојановић I,

'Ако све оно сто сам рекао и учинио ,а и даље сам превише волјан да кажем и учиним ,није довољно доказало каква су моја осећања , И каква ће увек бити,према теби,љубави моја,ја немам другог доказа да ти понудим'

Најдража моја Кетрин,

Не, Ви ме не познајете. Моје лице тешко је упознати.Оно крије осећаје, крије жеље и надања. Најдража моја. Сва моја размишљања, моји најнесрећнији сати, моји тмурни дани и ноћи нису успели да ме излече лепоте Ваше..

Како бих волео да своју главу спустим на Ваши колена,сањам предивне снове, говорим вам своје мисли и држим Вашу уснулу руку крај себе.

Најслажа од свих девојака, највљенија од свих љубави, моја душа одана је Вашој души .Мој живот је Ваш живот, а у читавом свету бола и сласти, Ви сте мој идеал дивљења и радости.

Мој живот је ниста више до пустинje којом пири поветарац Вашег уснулог даха.
Растали смо се у трену када су нам дugo прећуткивane речи већ лебделе на уснама.

Гледао сам Вас као без душе, док су ми се снови русили попут куле од карата. И најситнија жеља уснама Вашим изговорена потчинила би ме.

Гледам, а не видим. Одједном све те мале ствари се броје, рачунају. Где сте сада да одагнате жељу или патњу.

Упалите свећу да Вам погледам очи. Дивне, светлуџаве и плаве. Очи небеске.
Не заборавите на мене у његовом наручју.

Заувек Ваш
Јохан Фридрих Себастијан.

Можда је у срцима данашњих људи цинизам сменио романтику? А можда су само људи који су живели у ранија времена били мање самосвесни од нас?

Појава електронске поште и смс порука означила је смрт романтике.

ТРАГИЧНА СУДБИНА ХЕКТОРА И

АХИЛЕЈА

Два мишићава тела на сунцу. Погледи пуни наде и оклевања упрти у њих. Сви очекују коначан ударац. Уследио је тренутак када два ратника улазе у легенду.

Вођени сопственим нагонима и жељама, а не божјом вољом, они се боре да преживе. Последњи Хекторов трзај. Копље је већ дубоко пробило јуначко месо. Нека му је вечна слава!

Да ли је вредело живот положити као жртву народу који напушта свог хероја, бацајући га као бежivotно тело животиње на олтар обесних богова? Како тумачити ову смрт? Хоће ли та јадна душа спознати мир? Можда је то дар богова или само крај.

Тешко је бити растрзан између части и осећања.

Троја то није разумела, страх је узео под своје. Ипак, у борби за голи живот човек је само средство, а победа циљ.

Са друге стране, Ахилеј стоји наспрам унакаженог леша. Гледа оно што је некад био велики Хектор од Троје. За разлику од палог јунака, Пелејев син је исувише моћан до дозволи такву жртву. Међутим, он је тог дана ипак нешто изгубио. Изгубио је душу и дозволио мржњи да превлада. Сећања на тај зверски чин су његова казна, а кривица и осећај да смрт дуго неће доћи, његови су ћелати.

Конечно, пијуни богова одиграли су своју улогу. Постали су само споменици који кроз песму и стих сведоче о својој и људској трагедији.

Јашовић Вукашин I₅

„Речи не живе само у народу, него и

народ живи у записаној речи“

Сат који нас буди, буди нас увек касно, касни пар речи, или пак жури коју деценију и тако безобразно узима делове наше културе који су грађени тако дуго, а оставља нас да делове наше преображене историје преспавамо као медвед у зимском сну.

Свака реч, била она блага као мелем, или оштра као мач, постоји у народу, она се мења, поприма милионе облика и бива препричана милион пута, али свако од нас кроз ту једну проговорену реч постаје видљив и важан. Па зар то није осећај када волите неког и желите да му то кажете речју? Како би љубав изгледала да нема речи? Била би штура попут бетона, а реч јој даје свежину, јер народ живи кроз љубав и у речи. Записивана или не, он живи кроз њу,

прилагођава је себи, она му је потребна да прича, да постоји, да каже историју, да предвиди будућност. Народ живи у свему што створи, а реч је само основа свега. Основа историје, љубави, књиге, Вуковог рада.

Стазе су нестале на пар деценија, јер је сат исувише каснио. Казальке су се поклопиле и на време нас пробудиле из зимског сна, жељне да будемо велики и важни. Да будемо друге боје, сасвим сигурно исликани бојама свог народа и сваке речи проговорене с његове стране. Јер ми живимо кроз реч, и реч кроз нас живи. Једно

без другог не можемо. Потребни смо једно другом, као жена човеку, папир оловци, историја народу, Вук нама.

(део састава Урош Гуглете из IV2 који је на литературном конкурсу Вукове задужбине добио другу награду 23.1.2012. године)

Кад погледам у небо видим један нови свет

Уважени господине Египери, синоћ, негде око 23:24, док сам био у шуми, преко неба падала је најлепша звезда. Та звезда пала је сто метара од мене. На њој су била три вулканска кратера, један је био угашен, а друга два су још увек била активна, мала, али активна. Свуда наоколо су били комадићи стакла, вероватно од неког стакленог звона. Молим вас да се видимо за неколико дана у приватном делу Ајфеловог торња, јер не би било погодно да Вам ову вест саопштим писмено.

Већ сутрадан Египери је чекао у најраскошнијем делу торња мислећи само о узнемирујућем писму које је добио: „Да се није можда нешто десило Малом Принцу?”, нестрпљење га је излуђивало. У том тренутку зачу се добро познати „цинг” звук, изгледа да се лифт отворио и дugo ишчекивани посетилац је стигао. „Добар дан господине”, рече он, „Значи Ви сте послали писмо?”, одговори он, „Да, да јесам, господине.” „У реду седите молим Вас. Реците ми шта се десило?”, рече Египери узнемирено.

„Најпре моје име је Ли, и заиста сам га видео!”, рече Ли. „Малог Принца? Молим Вас реците ми, Ли, шта се десило? Да ли је са Вама?”, упита Египери узнемирено и помало уплашено. „Као што сам рекао видео сам нешто што је подсећало на Ваш опис планете Малог Принца, али њега нисам видео...” „Нисте га видели?”, рече Египери помало збуњено. „Испрва, али онда сам видео дечака који јури скакавце и одмах сам схватио да је то он. Поздравио сам га али он ме је само погледао, онако доброћудно, али ништа није рекао. Мислим да је то био огроман шок за њега, па је изгубио способност говора. Повео сам га лекару у оближњој варошици и он је рекао да није ништа озбиљно али да треба да се одмори мало. Мали Принц је спазио једну књигу на полици, извукao је и показао ми је на име писца, било је то Ваше име. Схватио сам да жели да Вас посети. Кренули смо на пут, био је весео, скакућао је свуда наоколо, мирисао цвеће, јурио лептире.”, Ли направи малу паузу, Египери га је слушао, и Ли настави,

„Подесећао ме је на мене док сам био дечак.”, његове речи биле су пуне носталгије и жеље да се врате та стара времена. „Одлучили смо да направимо кратку паузу, да ручамо и преноћимо. Када сам се пробудио видео сам да он још увек спава али нешто је било другчије, дрхтао је, био је врео, хладан зној текао му је низ лице. Истог трена узео сам га у наруче и појурио према најближој варошици. Нисам се обазирао на свет око себе мислио сам само на једно, спасити Малог Принца. Када сам стигао лекару он је дрхтао, тешко дисао и био је обливен хладним знојем. Доктор ме је одвукao доуга, као да није хтео да Мали Принц чује оно што следи. Рекао ми је да је Мали Принц у тешком стању и да ће”, човек се загричу, „умрети!” Египери је био шокиран и први знаци суза појавише се на његовом лицу. „Као што можете претпоставити он је заиста умро, али онда се десило нешто невероватно. Жута светлост испуни собу и на месту где је он лежао појавило се писмо на коме је писало „За мог пријатеља Египерија”, мислим да је то за Вас.”, рече Ли пружајући писмо Египерију. Он га отвори и прочита. Ли је видео да је једва обуздавао осећања. „Хвала Вам Ли али сада бих хтео да мало будем сам.”, рече Египери Лију који је већ био на вратима, „Разумем, збогом”, рече Ли и нестаде.

Од те ноћи небо није било исто, није сијало истим сјајем и више се није чуо звук звончића. Египери је опет размишљао о оној реченици на парчету папира: „На пољу светлости некада, опет ћемо се срести.”, моћне речи за тако мало дете. Египери отиде до спаваће собе и заспи.

Сутрадан, тог светлог дана, давне 1944. године у свим новинама био је наслов: „Славни писац, Египери, умро је у сну!” Нагађао се разлог његове смрти, али само је Ли знао истину, Египери је умро од туге, он је осећао олакшање. „Опет су заједно”, помисли Ли, „Надам се да су срећни и да им је лепо.”

Сви путеви воде у Рим

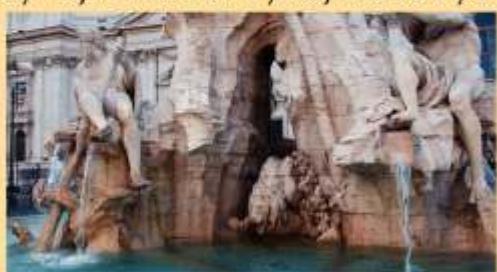

Не говори се без разлога да је Рим вечни град. То је град који никада не спава. Град смеха, прелепе архитектуре, веселих, брљивих Италијана, пице, пасте, најбољег сладоледа, мотора, знатижељних туриста, љубави и романтике, посебних вина, седиште Папе, центар одакле крећу модни трендови, Цезаров родни град... Посебан је и по својој богатој историји на коју су грађани Рима посебно поносни. Ренесансни и барокни уметници оставили су вечни траг у својим делима, чија потпуна порука никада неће бити одгонетнута. У њима се крије мистерија која многима привлачи пажњу.

Рим је најлепши у пролеће, када озелени седам брежуљака на којима је и саграђен. Колико год времена да посветите обилажењу града, никада вам неће бити довољно. Свако ко је отишао једном, морао се вратити, јер нико још није остао равнодушан пред лепотама које су стваране двадесет и осам векова. По легенди, треба бацити новчић преко рамена у фонтану **ди Треви** и жеља за повратком у Рим сигурно ће вам се остварити. Један од најпознатијих тргова, био би **Navona**, који је дизајнирао Бернини. Поред величанствених фонтана,

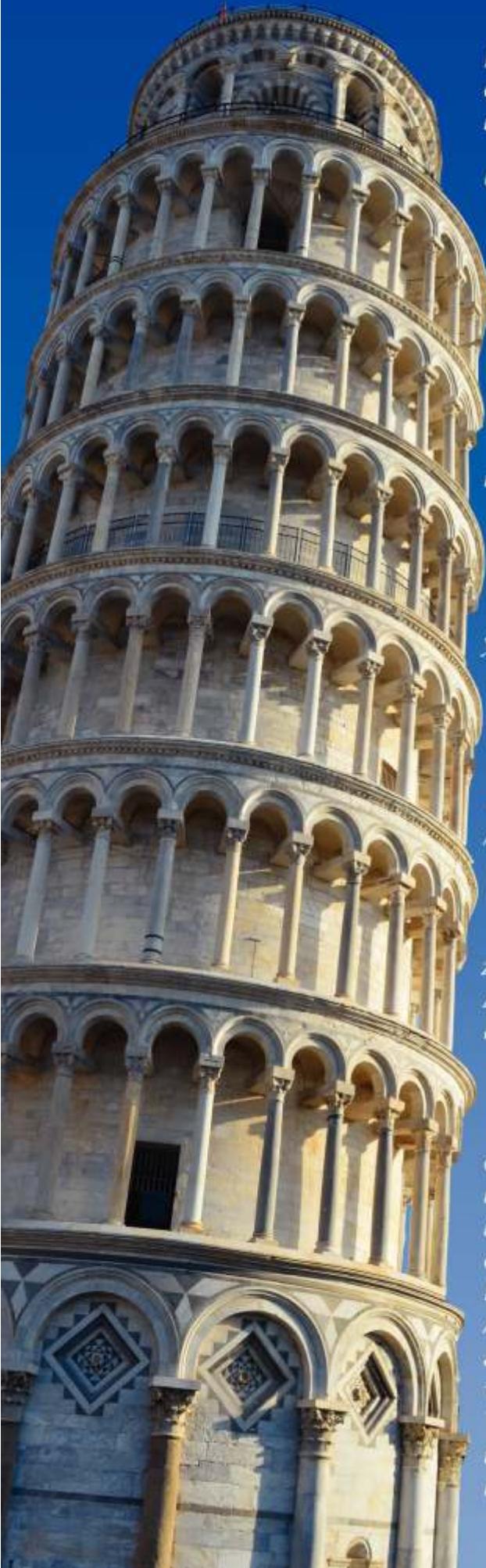
од којих је најзначајнија, централна фонтана **Четири реке**, на овом тргу се, такође, одржавају разне манифестације, циркуске тачке, продају се балони, слаткиши и остale занимације које привлаче пажњу како деци, тако и одраслима. Мирис кафе и звук италијанске музике присутни су свуда. Уморни од целодневних тура, омиљено место туриста за предах је **Шпански трг**, познат по Шпанским степеницама које воде до цркве **Trinita dei Monti**. Степенице су стално преплављене гомилом људи, а са врха имате чудесан поглед на град. Такође је то место на коме се одржавају модне ревије, а и на њега се надовезује главна улица за све оне који су жељни елитног шопинга. Најбитнија улица је управо **Via Condotti**, у којој се налазе најпознатији брендови и у којој је заснована модна историја Рима. Када обиђете **Пантеон**, **Колосеум**, све главне тргове, њихове знаменитости, као и сам Ватикан, чувену Микеланђелову **Сикстинску капелу** и базилику **Светог Петра**, вредно је отићи и у део са друге стране Тибра – **Trastevere**. Ову четврт са остатком града повезује само један мост, **Siblicius**. Ту су најлепше ноћи у којима сви уживају. Типични римски ресторани и радњице смештене су управо ту.

Када одете у Рим, поред италијанске кухиње за коју су сви заинтересовани, морате пробати и сладоледе - једу се током свих годишњих доба, а најпознатија посластичара је **San Crispinoc**. Не постоји довољно речи које би могле да вам на прави начин сликовито опишу Рим. Једноставно, то је нешто што се мора видети, да би осећај био потпун. Ако планирате путовање, а нисте још одабрали дестинацију, овај град је право место за све.

МОЈА ПРИЧА, МОЈА ИТАЛИЈА

Нађа Станојевић II2

Интеркултура је подогранак организације АФС која шаље студенте широм света на једномесечне, тромесечне, шестомесечне и једногодишње програме у иностранство.

Стицајем срећних околности, а после интервјуа у Београду, и ја сам добила своју породицу у Италији: оца Луку и маму Елизабету, старију сестру Сесилију, која је годину дана старија од мене, али коју, нажалост, нисам упознала јер је, као и ја била на размени у Француској, и млађу сестру Розелу која има природно плаву косу и плаве очи, лав је у хороскопу и одговара особинама свог хороскопског знака. Тренира кошарку са мушким и женским тимом.

Ја похађам школу *Liceo classico "XXVI febbraio"* илити класичну гимназију. Главни предмети су латински, грчки, италијански, историја, филозофија, историја уметности, француски, али се ради и математика, физика и хемија, физичко и религија. У једној години нема много одељења – два обична и једно билингвално. У одељењу има највише 25 ученика (бар у мојој школи). Једна ствар коју сам приметила је да је надлежнима у школи веома битна сарадња са родитељима тако да сваки ученик добије 2 либрета – то су као два мини дневника за ученике где у једном пишу наставници оцене и поред оцена родитељи морају да се потпишу и на крају има места да професори пишу коментаре за ученике. Други либрето је за оправдавање часова – где увек морају да се потпишу професор и родитељ. Овде се не бежи са часова.

У октобру је био други камп са АФС-овцима који су у зони зего. Наравно, било је свега и свачега. Студенти из Доминиканске републике и Колумбије, Дијана и Давид научили су ме да играм салсу; Набила, Индонежанка, научила ме је њихов традиционални плес; Емијел, Белгијанац, рекао ми је да они не једу толико чоколаду, али да воле да попију; Ања из Русије и ја смо виделе да су неке речи на српском и руском сличне и биле смо пресрећне што разумемо једна другу; Рауса из Бразила рекла ми је да су бразилски плесови различити широм државе и да не раде сви бразилску лепилацију ; левојке са севера показале су да нису хладне и да су прави другови, а Егинђанин је одушевио све својом свирком на бубњевима. Американке су, наравно, имале нестварно лепу и срећену косу, а моја другарица Чика из Јапана за рођендан ми је поклонила традиционално јапанско одело за журке. Моја драга другарица Тугце доказала нам је да се у Турској опасно „меша“ куковима као играју, а Хуан из Гватемале да је прави мађионичар са картама.

Наравно, храна је одлична. Не питајте ме колико сам се угојила јер не желим да станем на вагу и да паднем у депресију. Решила сам да нећу да бринем о килограмима док сам овде, него да уживам у храни и пићу.

Обожавам Интеркултуру. Кад мало боље размислим, тренутно имам пријатеље на скоро свим континентима, пријатеље са којима делим невероватно искуство и са којима знам да ћу бити у контакту још дуго.

У Аости излазим и имам пријатеље. Мој рецепт против носталгије је добро организовано време без прилике да сам сама у соби и да гледам старе слике. Срећна сам овде. Наравно, има дана кад само хоћу да вриштим и кад хоћу да причам српски. Нико није рекао да ће ми увек цветати руже овде, али иде некако. И још се држим, и те како се држим.

ШТА ЈЕ ИНТЕРКУЛТУРА?

Интеркултура је невладино непрофитно удружење, које има за циљ развој неформалних облика образовања по европским стандардима кроз промовисање интеркултурног дијалога, толеранције и глобалног разумевања, као и могућности различитих облика учења кроз искуство. Један од њих је и давање прилике младима да проведу школску годину или краћи период у некој страни земљи, боравећи у породици, похађајући школу и учествујући у животу локалне заједнице. Интеркултура своје циљеве спроводи кроз предавања, семинаре, обуку и размену волонтера.

AFS Intercultural Programs је најстарија и највећа међународна, невладина, непрофитна волонтерска мрежа организација, која пружа могућности интеркултурног учења са циљем да се помогне људима да развију знања, вештине и разумевање који су неопходни за стварање праведнијег и мирнијег света. Приближно 11.000 младих из преко 50 земаља света сваке године учествује у AFS програмима размене. Учење језика, живот у другачијем културном окружењу, нова пријатељства и развој личности су суштина су AFS програма размене. AFS организације европских земаља удружене су у Европску фелерацију за интеркултурно учење (EFIL).

„СИРИ“

ВАША РЕЧ ЈЕ ЊЕНА ЗАПОВЕСТ

Сири је идеална за све оне који целог живота сањају да имају бесплатног личног асистента коме ће моћи да наређују, без бриге о томе да ли ће се он наљутити због неких бесмислених прохтева. Она уједно даје информације и садиօве за вас, апсолутно прецизно, у најкраћем могућем року.

Сири је ваша лична, виртуелна, асистенткиња. Омогућава управљање телефоном помоћу гласа. Епл (Apple), који је недавно купио фирмку која је формирала Сири, на својим најновијим телефонима са ознаком 4S, убацјо је бета верзију све апликације, која, по речима њеног оснивача, ради беспекорно и без грешке.

Она користи основе вештачке интелигенције, тј. њена имплементација омогућава овој апликацији да препозна све што кажете, али и да одреагује на реченицу коју препозна и врати вам све жељене резултате. Сири „учи“ користећи онлајн ресурсе, након чега повезује нове информације са снима у телефону, и вама испуњава жељу – даје тражену информацију, односно обавља тражену услугу.

Питања јој можете поставити како вама одговара, без неких одређених форми реченица, а одговор ће увек бити прецизан. Сем тога, можете јој и директно постављати питања о односу одређених валута, а можете јој и наредити да вам закаже састанак или да јави поруком некоме кога чекате да ћете закаснити. Сири, такође, може прочитати поруке и мејлове, и одговорити на њих, наћи вам добре ресторане уколико јој кажете да сте гладни и још много других ствари. У једном тренутку ће вам се чак јавити и осећај да разговарате са правом особом. С обзиром на то да је у питању вештачка интелигенција, можете да јој поставите нека интересантна питања и лепо се забавите. Уколико јој кажете да уместо вас убије неког, избациће вам списак најближих психијатријских установа.

Сири је дефинитивно невероватна ствар и за сада долази са верзијама на енглеском, француском и немачком, али се очекује проширивање понуде језика. Код нас је iPhone 4S на коме ова апликација ради, доста скуп, али ако имате далеког рођака у Америци, можете га добити за само 200\$. Овај софтвер тренутно је доступан само на мекинтош платформи, али се надамо да ни Андроид неће дugo да заостаје, а до тада морате сами себи да наређујете.

НИБИРУ

скептици в с фанатици в с филмска индустрија

Док се двоје свађају, трећи узима!

Деценије и деценије истраживања, и дошло је време када су научници коначно у могућности да одреде путању ове планете. А сада, да мало појаснимо о чему се овде ради. Још у дрељној Месопотамији се помињала планета коју су звали Нубиру. Сада вероватно већ помишиште на још једно предсказање смака света, али не, ово је нешто много озбиљније од случајности коју је искористила филмска индустрија да заради неку пару. Овде је реч о ДЕСЕТОЈ планети нашег соларног система (ако рачунамо Плутон), која је примећена још када су пронађени први телескопи, али пошто је њена орбита доста другачија од орбита осталих из нашег соларног система, научници нису могли одмах да утврде о чему је реч. Так пре неколико година коначно је потврђено постојање те планете, а сада је могуће и предвидети њену путању. С обзиром да је Нубиру потребно 3600 година да направи један круг око Сунца, то није лак посао. То је планета која је мало мања од Јупитера, тачније, неколико пута је већа од Земље. Предвиђањем њене путање око Сунца, закључено је да ће се она наћи на само 30 милиона километара од Земље, и то ускоро, почетком 2013. године. 30 милиона километара и не звучи тако мало, али упоредите ту раздаљину са неким раздаљинама у Сунчевом систему. Планета Земља удаљена је од Сунца 150 милиона километара, а од Јупитера чак 591 милион километара! После овога, 30 милиона дође нам комшијук! То је изазвало многе контраверзе о томе како су повезали ову планету са мајанским пророчанством, што је вероватно велика грешка, тако да су

скептици аутоматски искућули Нубиру као постојећу планету, и то је прешло у још једно пророчанство. На жалост, то можда није истина, и можда Нубиру стварно прети Земљи, јер неки научници тврде да је Земљина оса већ мало нагнута и да ће то утицати на трајање дана и ноћи, а такође постоје верзије у којима ће Нубиру утицати на нашу атмосферу. Наравно, увек постоји простор за скептицизам, јер је човек који је рођен шездесетих година прошлог века имао прилику да чека неколико „смака света“. Један за који су били убеђени да ће се десити је 2000. Године на почетак новог миленијума. Затим 2012. која ће ускоро постати смешна, а филмска индустрија је зарадила добар новац. Ко зна, можда је ово Холивуд инсценирао да би имали добру подлогу за будући филм, мада нису много креативни. Види се да им понестаје идеја, а богами и паром. Али, не заборавимо и то да су се неки озбиљни научници бавили Нубируом, и да су давали изјаве на националним телевизијама које су изгледале поприлично уверљиво. Не треба претеривати и веровати у све што нам сервирају на ТВ-у, јер то већ показује колико смо наивни. Остаје нам само да чекамо још та два „смака света“ која су нам стрпали на крају ове године и почетком следеће, а онда ћemo да почнемо да осуђујемо, и то са правом. Само се надам да ће неко наћи поцепану страницу овог члanka закопану испод рушевина у пепelu, тамо негде фебруара 2013. и почети да је гужва и излива бес према Богу и ономе ко је то написао.

Јован Томић II

РОРШАКОВ ТЕСТ

Јесте ли ikада гледали филм „Watchmen“ (2009)? Знате, класика – групица маскираних (супер)хероја која се бори против криминала, злочина и сл.; ту се међу њима истиче један који носи белу маску са црним мрљама које се смењују. Некима је то само занимљиво, али идеја иза те маске вуче још са почетка XX века, а и коришћена је у другачије сврхе. Можда сте некада чули за Роршаков тест.

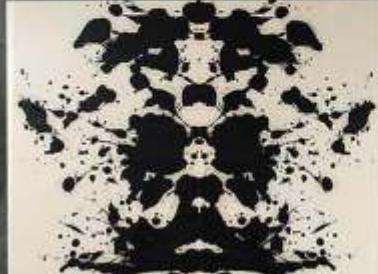
Назван је по имену швајцарског психијатра Ернста Роршака који се истовремено бавио и сликарством и запазио да пациенти различито реагују на слике. Роршаков тест је један од најпознатијих тестова за дијагностику дубинских слојева личности. Основна теоријска претпоставка на којој се заснива Роршахов тест је уверење да се стандардним неструктурисаним дражима (mrљама) може иззврати реакција појединца у виду приче. Одговори (приче) испитаника се на основу њихових формалних и садржинских облика класификују, анализирају и интерпретирају помоћу сложеног система категорија.

Тест је базиран на подсвесном размишљању пацијената који би требало да установи његово психичко и емотивно стање. Званично, састоји се од десет различитих и неповезаних цртежа који, у ствари, не представљају ништа конкретно (настају спонтаним разливањем боја а пациент би требало асоцијативним путем да препозна одређене форме које упућују на оно што се налази у његовој подсвести). Пет цртежа су црне боје на белој позадини, два су црна и црвена на белој позадини, три су у више боја. Психолози обично приказују цртеже одређеним редоследом, а од пацијента се очекује да покаже шта види, где види и шта је то што га је асоцијирало на одређене ствари. Сматра се да тест даје довољно информација о личности, евентуалним поремећајима, а донекле и о интелигенцији.

Сада је развијено неколико паралелних облика теста, разноврсних по садржини и концепцији. Међутим, постоји доста расправа о валидности тог теста и многи стручњаци сматрају да сам тест није довољно поуздан да би се на основу њега могли донети конкретни резултати, иако су у великој већини случајева дијагностика и анализа тачне.

Шта мислите, како изгледају слике? Ево вам пар примера, забавите се – можда сазнате нешто о себи. Ако вам се одговори и асоцијације „не поклапају“ са одговорима других људи и ваших пријатеља, тим боље – што су одговори разноврснији, тест је квалитетнији, а ви маштовитији...

Милош Ђорић II₆

Филмови које треба погледати пре смака света

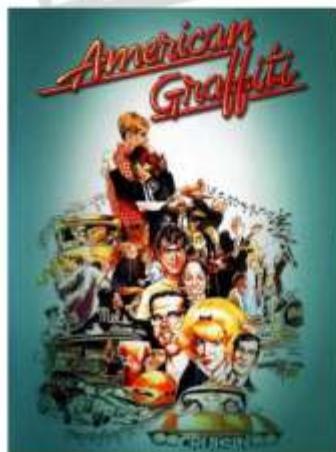
Авангарде '70.

Паклена поморанџа

(*A Clockwork Orange*, Stanley Kubrick, 1971)

Мисале ће ово најагресивнији и најироничнији британски филм свих времена? Најзабрањиванији и најбољи филм Стенлија Кубрика приказује слику Британије у будаћности, тај кроз оштру сатиру вишимо харизматичног, младог ламквента Делеха (Malcolm McDowell) и његово друштво које пре поане пије маеко, а увече заоставља сваког ко им се нађе на путу. Шта ће се десити када поаџија ухвати Делеха и када добровољно потпише сагласност на нови државни експериментални програм оавикавања и гнушања од насиља? Да ли ће све ићи по плану и како ће окојина прихватити 'новог' Делеха?

Амерички графити

(*American Graffiti*, George Lucas, 1973)

Сећате ли се времена када сте били млади, лепи, откачени и ишли у срећу школу? Носталгична симба живота тинејџера у раним 60. годинама прошлог века, представљена кроз једно необично вече. Ју су прва аружења, заљубљивања, иранке и слушање рокенрол музике, али и први растањи, јер ученици морају да одају шта ће после среће школе, које факултете да упишу, да ли остати у родном граду или га напустити?

Ени Хол

(*Annie Hall*, Woody Allen, 1977)

Још као мали имао сам чудан укус, сви су били заљубљени у Снежану, а ја у Злу краљицу
Woody Allen

У једној од Аленових најцењенијих и најгледанијих комедија говори се о љубави Давија (Woody Allen) неуротичног комичара, и његове непреавијавељиве љубави Ени (Diane Keaton) и начину на који љубав долази, али и пролази. Упознајемо се са њиховом везом, прекијама и митењима, а сам филм нам на најбољи могући начин показује потребу и жељу за љубављу, ма колико она имала сложену и болну природу.

Да ли сте знали?

1.... да је најдужа смрт трајала 3 сата, када је човек у аутомобилу слетео са пута у залеђено језеро, и тек после 3 сата боравка у болници вода му је избачена из плућа, те је поново продисао. Поред овог рекорда, занимљив је и човеков опис смрти. Рекао је: „Замислите срећу коју сте осетили када вам се деси нешто најлепше у животу. Е, сада то помножите са милион пута и знајете како сам се осећао.“ Смрт је описан као нешто најлепше што му се никада десило, као свршен мир и хармонију, али научници још увек не могу да тврде да је то осећај смрти, јер не знају да ли се тај осећај разликује, у зависности од човека.

2.... да када прислоните уво на Кинески зид, чујете гласове погинулих радника који су га изградили?

3.... да је часопис Тајмс 1816. године прогласио валцер неморалном игром?

4.... да је предак данашњег коња живео пре 50 милиона година, и био је дугачак 30, а висок 25 центиметара?

5.... да је реч цигара шпанског порекла и да значи царчак?

6.... да се у САД сваког дана у просеку поједе 720 ари пице?

7.... да су најмлађи родитељи у историји имали по 8 и 9 година, и живели су у Кини 1910. год.

8.... да врста жабе назvana отровна стрела има доволно отрова у себи да усмрти око 2200 људи? 9.... да постоје 92 позната случаја изгубљених нуклеарних бомби у мору?

10.... да је сиви соко најбрже живо биће на планети Земљи? При обрушавању достиже брзину од скоро 320 km/h.

11.... да у држави Јута, птице имају првенство пролаза на свим аутопутевима?

12.... да је гепард једина мачка на свету која не може да увуче своје канџе?

13.... да су полови Урана тако нагнути, да се налазе тамо где је на другим планетама екватор? 14.... да група САРС од песме „Буђав лебац“ није скоро ништа зарадила?

15.... да у Београду има више лежећих полицајца него у Лондону и Паризу заједно?

16.... да Италијани Мики Мауса зову Тополино, а да му је првобитно име било Мортимер?

17.... да је Кеопсове пирамиде када је изграђена била висока 147 м, а сада је због улегнућа тла висока 137 м?

18.... да реч Хималаји на санскриту значи пребивалишта снега?

19.... да острига током живота може да менја пол колико год пута то жели?

20.... да циновски афрички царчак обожава да једе људску косу?

21.... да се рика лава може чути на удаљености од 8 км, и не може се одредити из ког смера долази?

22.... да је прва фабрика торпеда на свету „Војтхед“ основана у Ријеци?

23.... да жаба користи очне јабучице да гурне храну низ грло?

24.... да у морској води има око 6 милиона тona злата, што је чак 100 пута више него што данас поседује човечанство? Ипак, тај начин вађења злата је неисплатив.

25.... да највише дрво на свету расте само на два места на свету: У Северној Америци и у Лазаревском округу?

26....да су у Финској били забрањени цртани филмови Пјаја Патка јер његов лик не носи панталоне?

27....да је кикирики један од састојака динамита?

28....да је Венера једина планета која се ротира у смеру казальке на сату?

29....да Ескими имају преко 15 речи за „снег“, а ни једну за „рат“?

30....да око 50% људи на свету никада није обавило телефонски разговор?

31....да комарци имају зубе?

32....да ће црв пантљичара почети да једе самог себе ако не нађе другу храну?

33....да квакање патке не прави ехо, али нико не зна зашто?

34....да је због земљине гравитације немогуће да планине достигну висину преко 15.000 метара?

35....лептири осећају укус преко својих ногу?

36....да је римски цар Калигула за време своје владавине прогласио свог коња за сенатора?

37....насупрот фрази „зноји се ка свиња“, свиње не могу да се зноје?

38....да за један килограм меда, пчеле морају да посете 4 милиона цветова и да пређу пут 4 пута дужи од земљиног обима?

39....просечан човек дневно изгуби 200 длака са главе?

40....ако бисмо носили слушалице само 1 сат, повећали бисмо број бактерија у свом уху за 700 пута?

41....интелигентни људи имају више цинка и бакра у својој длаци?

42....да је електричну столицу изумео један зубар?

43....да Гинисова књига рекорда држи рекорд као најкраденија књига из књижара?

44.... да је у Јапану ове године један министар забранио да возачи гледају у новоизграђену највишу кулу у Токију због повећаног броја удеса, управо због гледања у њу?

In Memoriam

Веслава Ђилић Боршћ (1923 – 2012)

Под истом звездом

Опрости, судбино, ако се можда варам.

Нек' се не љути срећа што је за себе присвајам.

Нек' ми не замере мртви што једва светлуцају у мом сећању.

Опрости, време, засија сјетне запаженог света у тренутку.

Опрости, стара љубави, што нову сматрам првом.

Опростите ми, далеки ратови, што цвеће носим кући.

Опростите, отворене ране, што се бодем по прсту.

Опростите, очајници, за плочу с аманетом.

Опрости, народе на станици, за мој сан до лет ујутру.

Праштај ми увреду, надо, што се понекад насмејем.

Праштајте, пустинje, што с кашицицом воде не потрчах,

И ти, јастребе, већ годинама исти, у истом кавезу,

Непомичан, загледан увек у исту тачку,

Праштај, па чак и да си пуњена птица.

Опрости, посечено дрво, за нанету рану због стола.

Опрости, велико питање, за мале одговоре.

Истинно, не обраћај на мене превелику пажњу.

Величино, укажи ми великодушност.

Отрпи, тајно постојања, што чупам нити из твог ламентта.

Не осуђуј ме, душо, за терет који имам.

Извињавам се свему што не могу бити свуда.

Извињавам се свима што не могу бити сваки и свака.

Знам да ме ништа оправдати неће докле год живим

Јер самој себи стојим на путу.

Не узми ми за зло, беседо, што позајмљујем патетичне речи

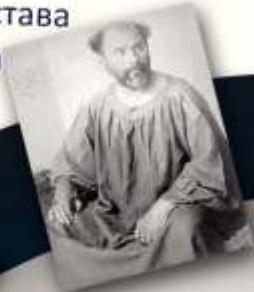
А онда уложем напор да их учиним, тобоже, лаким.

200 година од
рођења Чарлс
Дикенса

150 година од
рођења Војислава
Илића

150 година од
рођења Густава
Климта

130 година од
рођења
Жорж Брака

125 година
постојања
Народног
позоришта
у Нишу

125 година
постојања
Народне
библиотеке
„Стеван Сремац“
у Нишу

100 година
од рођења
Иве
Андића

90 година
постојања
Коларчеве
задужбине

80 година од рођења
Леонид Шејка

70 година од смрти
Станислава Биничког

10 година од смрти
Антонија Исаковића

Календар вечности

Младост

Знам само да хоћу, а не знам шта хоћу;
стотину бих ствари у један мах хтео,
бежао бих у свет, тражио самоћу
и, кад бих могао, на небо се пео;
свирао, певао, без реда и везе
мелодије луде, очарне и дрске,
како пламти небо, како плачу брезе,
како свира ветар и валију трске.

Као неки дивљак азијских племена,
што бесни од бола а несрећан није,
шибајући тела обнажених жена,
у даире лупа, јауче и пије;
затим тражи песме дотле нечувене,
да тај бол без бола из груди му тоне,
и ја праскам, бесним, кад струји кроз мене
и стотине струна у свести ми звоне.

То сазрела младост неког циља тражи:
хтела би из душе, из срца, из груди,
чак и бол би хтела; кад је бол раздражи,
да се троши, крши, и бесни, и луди.

